

12. Tajemné síly

Záhadné proměny ve středu Galaxie způsobují, že se kosmické civilizace dávají do pohybu. Utíkají před neznámým nebezpečím. Lasičkám z deváté planety soustavy Sol se ve spolupráci s pozemskými kolonisty, vedenými Renem Dharkem, podaří vypudit krvelačné amfie. Přístroje na páté planetě, obývané kolonisty ze Země, po vítězství hlásí přelet dalších dvou skupin kosmických korábů. Nastává stěhování světů.

Konečně se podařilo navázat spojení se ztracenou Zemí, ale jen proto, aby se kolonisté dozvěděli, že planetu ohrožují cizí útočníci. Situace na Zemi musí být kritická, jestliže se spoléhá na pomoc padesáti tisíců kolonistů bez kosmické lodi...

* * *

Sešli se v Cattanu – muži z Deluge a vědci, inženýři a technici, kteří zůstali v Cattanu. Jejich setkání se vyvinulo v jakousi konferenci, která trvala už tři hodiny. Druhé slunce zapadlo a nad Main Islandem zavládla krátká noc. Město bylo ozářeno reflektory a na všech staveništích se pracovalo.

A tady se jenom žvaní, pomyslel si Ren Dhark, zatímco jinde se nepřetržitě pracuje. Ucítíl na sobě upřený Rikerův pohled. „Jestli budu ještě dál poslouchat tyhle pesimistické žvásty, pak už ani já nebudu věřit, že se nám někdy podaří s POINT OF odletět!“ řekl Dan Riker. Tak nazvali prstencovitou loď mimozemšťanů.

Ren jenom kývl hlavou a díval se na své přátele. Miles Congollon si točil mlýnek, Janos Szardak zachmuřeně seděl vedle matematicky Anji Fieldové, již se hněvivé blýskalo v očích. Ralf Larsen demonstrativně zíval, což nebylo příliš uznalé pro Cliffa Hamiltona, který už deset minut líčil jen samé negativní stránky a chtěl dokázat, že jakýkoli průzkum Deluge k ničemu nepovede.

„Technika Tajemných bude pro nás vždy velkou neznámou, protože nám chybí ten nejdůležitější spojovací článek! Protože k ní nenalezneme niterný vztah! Je dílem cizích bytostí! Je to cizí výtvor...“ hlásal.

„Děkuju!“ ozvalo se.

Konvertorový specialista Cliff Hamilton sebou škubl a konsternovaně se podíval na Rena Dharka.

„Nesouhlasíte s mými názory, Dharku?“ zeptal se výbojně Hamilton.

Ren Dhark pomalu vstal, přitáhl si mikrofon a řekl: „Hamiltoně, nechtějte po mně, abych vám odpovídal na poslední otázku. Mí přátelé a já jsme se vrátili z Deluge. Je mezi nimi několik, kteří do návratu do Cattanu celé týdny nespátřili denní světlo. Nejsou tito muži ve vašich očích blázny, když opravdu věří ve start POINT OF?

Ať máte jakékoli pochyby, Hamiltoně, POINT OF přesto jednoho dne opustí jeskyni na Deluge a vystartuje do kosmu!“

Cliff Hamilton, štíhlý, věčné nervózní muž, se na Rena Dharka usmál a ironicky pronést: „Zlaté oči, které to uvidí! Jsem přesvědčen, že ta loď tam nakonec zchátrá! Každá pracovní hodina na Deluge bude chybět tady v Cattanu!“

To už byl pro muže, který byl převážnou většinou kolonistů zvolen za Roccova nástupce, trochu silný tabák.

Velký a ramenatý optimista Ren Dhark, který se tak rád smál, se na Hamiltona klidně podíval hnědýma očima. „To jste řekl moc správně, Hamiltone. Každý, koho odvelím na Deluge, tady bude chybět. Naprosto souhlasím. Ale nesouhlasíte zase vy s tím, že jste nadbytečný; když první amfijské konvertory zásobují Cattan energií? Nebo se mýlím a vy jste se skutečně podílel na vývoji těchto cizích konvertorů?“

Několik žen a přes třicet mužů zatajilo dech. Ren Dhark si tam stál, jako by se bavil o počasí. Cliff Hamilton několikrát otevřel ústa, jako by lapal po dechu, ale nevydal ani hlásku. V sále zavládlo mučivé ticho. Tak prudký útok nikdo nečekal.

Pak ticho přerušil zase Ren Dhark: „To jste, Hamiltone, už zapomněl, že díky té kosmické lodi teď máme skoro třicet členů, které si zaslouží pojmenování Blesky, a že jsme se je naučili ovládat? Jestli vám ani tohle nestačí jako důvod k tomu, abychom pokračovali v průzkumu Deluge, pak si neumím ani představit, jak nízko oceňujete hodnotu jednoho jediného člunu!“

A že všichni těm členům vděčíme za život v boji proti amfiům, to nic neznamená?

„Nashledanou!“

Cestou ke dveřím musel Ren projít kolem Hamiltona. Když byl už skoro u něj a tichem zněl pouze jeho krok, řekl neuvěřitelně laskavě: „Můj odchod neznamená, že byste měli skončit. Jen si pokračujte. Ale mě musíte omluvit, protože mám na práci důležitější věci...“

Miles Congollon už netočil mlýnek, ale spokojeně se šklíbil Janos Szardak se už netvářil zachmuřené, v očích měl smích. Anja Fieldová se drbala na rozkošném pršínose, ale věděla, co se sluší a patří, a nechtěla dávat Hamiltonovi najevo nějakou škodolibost, proto si nakonec zakryla ústa rukou. Ralf Larsen najednou přestal cítit únavu, zamnul si ruce jako muž, který si řekl: A jde se na to!

A šlo se na to!

Renovi nejbližší spolupracovníci se jako na povel zvedli, přepochodovali kolem Hamiltona, který tam stál jako solný sloup, a opustili sál.

Druhý den se v Cattanu nemluvílo o ničem jiném než o včerejší konferenci. Bernd Eylers, který po Roccově smrti rozpustil tajnou policii a s několika kolegy se dal do boje proti kriminálním živlům, toho rána s uspokojením konstatoval, že většina kolonistů věří na start POINT OF, zatímco většina intelektuálů zastává názor zcela opačný.

Ren Dhark si pečlivě přečetl Eylersovu zprávu o náladě obyvatelstva a pak ji předal Rikerovi. Ten si už po prvních řádcích povzdechl. „Rene, já ty vědce nechápu. S tím jejich pesimismem nám zničí jedinou naději na to, že bychom ještě kdy spatřili Zemi.“ Jenže Dhark zavrtěl hlavou. „Myslíš si něco jiného, Rene?“

„Ano, Dane. Soudíš příliš přísně. Většina našich vědců je jenom taková ta třetí garnitura. Něco takového si samozřejmě nemohou sami přiznat. To bychom po nich chtěli moc. Ale každý z nich si to musel jasně uvědomit, když se setkali s

amfijskou technikou. Například Cliff Hamilton naprosto selhal jako odborník přes konvertory. Nejenže mu chyběly teoretické znalosti, ale i jakýkoli nápad. Ten je už mimo. Ani studium mu nepomůže. A takových... neumětelů tady máme nadbytek.

A to si musíme uvědomit Pak nás taky nemůže překvapit, že se od nich nedá nic čekat.“

„Asi máš pravdu, Rene. Jenže kde vzít špičkové vědce?“

„Na Zemi!“

Dan se na přítele významně podíval: „Na vtipy nemám dneska ráno náladu, Rene. Na Zemi... Jak to tam teď asi vypadá... Když si přehraju pásku s tím posledním voláním o pomoc, běhá mi mráz po zádech. A co tobě?“ Znovu se podíval na Rena, který seděl za jednoduchým stolem a pohrával si s prázdnou fólií.

„Dane, poslední dobou si často vzpomínám, co mi táta říkal těsně před smrtí: Nikdy nezapomeň, že jsi synem Země! A od té doby, co přišlo volání o pomoc, mě jeho slova pronásledují. A myslím, že je to dobře. Posilují mé totiž ve víře, že dokážeme my sami připravit POINT OF ke startu!“

„Za kolik let?“ poznamenal Dan.

„Za tři, třeba za pět, ale jednoho dne si to posvištíme kosmem. A pak to bude naše loď!“

Riker se podíval na hodinky. „Už nás čekají, Rene.“

Ren zanechal v předpokoji informaci, kde budou, pro případ, že by se dělo něco důležitého. Když malým vznášedlem prolétali hlavní třídou, viděli město, v němž kypěl život. Na velké křižovatce zabočili doprava. Zakrátko zastavili u nových budov, v nichž byly laboratoře.

Čekali je sedm vědců. Na dlouhém plastickém stole byl připraven složitý experiment. Jeden vědec jim vysvětlil funkci celé aparatury. Když Ren Dhark položil třetí otázku, odpověděli mu protiotázkou: „Proč se ptáte zrovna na tohle, Dharku?“

„Protože jsem viděl amfijské nákresy,“ vysvětlil jednoduše.

„Vy jste někdy dělal..?“

„Jako koníčka. Takových jsem měl víc. No a jak mi odpovíte? Proč zrovna za těchto podmínek dochází k ionizaci?“

„To ještě přesně nevíme. Mohu vás teď poprosit, abyste se odebral do chráněné místnosti a podíval se na obrazovce na náš pokus?“

Místnost byla dvacet osm metrů pod zemí. Ren Dhark a Dan Riker se usadili před velkou obrazovkou. Za nimi stáli experti a dálkovým ovladačem spustili experiment.

První dvě minuty se nedělo nic, ale pak se vzduch v laboratoři začal třpytit a zbarvil se lehce do zelena.

„Myslím, že se nám to tentokrát podaří,“ řekl někdo za nimi chraplavým hlasem. Ren a Dan cítili, jak jsou stále napjatější. Na úspěchu tohoto pokusu závisela celá bezpečnost Cattanu, protože bylo třeba co nejdříve sestrojít zařízení, které by Cattan chránilo silovým polem.

„Test jedna! Pozor!“

Někde cosi cvaklo. Na obrazovce se ukázala stříkačka namířená na místo, kde se vzduch zelenal.

Pak z ní vyrazil proud vody. Odrazil se od zelenavého vzduchu a rozstříkl se na všechny strany.

Ochranné silové pole se tedy vytvořilo!

Něco takového se jim podařilo poprvé a vděčili za to podkladům, jež jim předaly inteligentní lasičky z deváté planety.

„Test dva! Pozor!“

Kamera zabrala výkonný speciální laser.

„Clonu snížit o deset, prosím!“ zavolal kdosi na Rena a Dana.

Riker stiskl knoflík a držel ho tak dlouho, až clonou jen stěží pronikalo světlo.

„Začínáme...“

Laserový paprsek narazil na zelenou vrstvu vzduchu a odrazil se od ní. Dan šťouchl do přítele a zašeptal: „Podařilo se!“

Zvyšovali výkon laseru.

Ale silové pole odolávalo.

„Přejdeme na maximum!“ řekl chvějícím se hlasem jeden vědec. Danovi připadalo, že je v místnosti nějak tepleji. Ren si spokojeně seděl před obrazovkou a napjatě sledoval všechny fáze pokusu.

Dosáhli maxima. Teď se mělo ukázat, co silové pole vydrží.

Po třiceti dvou minutách museli pokus zastavit.

Laserový paprsek se ztratil a pole odolalo.

Ren Dhark vědcům pogratoval. Nikdo z nich se včerejší konference neúčastnil. Byli to odborníci ve svém oboru.

Sedm nadšených vědců najednou spustilo na Rena Dharka. Sedm mužů chtělo vědět, kdy dostanou zelenou, aby mohli začít se silovým polem pro celý Cattan.

„Hned teď!“ prohlásil Ren. „Okamžitě budu informovat příslušnou komisi. Ale neměli byste pro jistotu provést ještě další testy?“

Beze slova mu předložili hromadu fólií. Měli naplánovány ještě sto tři pokusy!

Netušili, co běží Dharkovi hlavou, když se na ně podíval: Proč takových, jako jste vy, není tady na Hope několik stovek?

* * *

Profesor Gerd Dongen se jen divil, jak dobře se s tím věčně nabručeným Sibiřanem Doornem pracuje. Už několik dní se ani jednou nechytli, i když důvodů by k tomu bylo dost.

„Co to děláte, Doorne?“ zeptal se ho, když spatřil, jak otáčí kolečkem na agregátu s polokoulí, z níž trčely čtyři kovové tyčky.

Byli zrovna v oné kabině POINT OF, z níž před několika týdny Ullman rozpoutal peklo, když přes přísný zákaz manipuloval právě s tímto strojem. Congollon a Sibiřan mu v tom už nemohli zabránit. Kdyby tenkrát nezasáhl Ren Dhark, přišli by všichni o život.

A teď si s tím znovu pohrává Arc Doorn!

„Nedělejte hloupostí, Doorne...“ napomínal ho Dongen. Necítil se právě ve své kůži.

„Nejsem přece Ullman! Ale co kdybyste šel někam jinam? Možná by to tak bylo lepší!“

Profesor Dongen jako obvykle zůstal. Věděl, že na Doorna je v podstatě spolehnout.

„Vidíte ty čtyři tyčky, profesore? Tenkrát byty ohnuté do pravého úhlu, ukazovaly na dveře, byly rozžhavené do běla a chrlily energii Tahle bedna hučela a ječela, jako by v ní bylo tisíc čertů. Soutěžní otázka zní: Co to je?“

Doorn mluvil dlouze a pomalu otáčel kolečkem. V této místnosti byl už několikrát, pořádně si ji obhlédl ale dlouho nemohl sebrat odvahu, aby se pustil do tohoto přístroje. Jak blízko byl tenkrát smrti ho přesvědčil případ, který se stal o dva dny později a při němž jeden přišel o život.

Dneska ho ale cosi pudilo k tomu, aby konečně zjistil, k čemu ten přístroj vlastně je.

„Kdyby si ten Ullman aspoň vzpomněl, jak tenkrát to kolečko nastavil...“, bručel si Doorn. Vtom z levé tyčky vyrazil ke stropu výboj. Uskočil a dupl Dongenovi na nohu.

„Vypněte to!“ křikl mu Dongen do ucha, odstrčil ho a vysvobodil si nohu. Třemi skoky pak zmizel ve dveřích a schoval se na chodbě.

Doorn se rychle vzpamatoval. Tenhle přístroj, který neočekávaně vystřeloval výboje a byl zcela evidentně nezávislý na energetickém rozvodu lodi, musí přece sloužit k něčemu určitému.

Zauvažoval nad postavením kolečka. Manuální nastavování u této cizí techniky připadalo v úvahu pouze ve výjimečných případech.

Ale při jakých?

Natočil kolečko zpět na místo jako prve, když vyšlehl výboj.

Blýsklo to.

Výboj vyjel do stropu. V místnosti to tak dunělo, že skoro ohluchl.

Jenže onu turbínu neslyšel

V existenci nějaké turbíny ostatně ani nevěřil. Na přístroj nebo stroj takového typu zatím nenarazili. A v jeskyních Deluge viděli už ledacos.

Znovu pootočil kolečkem.

Vyšlehl druhý výboj a také vyjel do stropu. Pak zaktivoval všechny čtyři tyčky. Arc Doorn se díval na dráhy výbojů, jako by měl před sebou kdovíjak zajímavou hračku. Když ho najednou někdo strhl stranou a když se podíval do Dongenovy vzrušené tváře, vzpamatoval se a odstrčil ty cizí ruce ze svých ramenou.

Právě teď mu bylo jakékoli vyrušování silně nevhod.

„Nechtě toho proboha!“ řval mu do ucha Dongen.

Tyčky začínaly zvolna měnit barvu. Tmavá bledla a přecházela v běl rozžhaveného kovu.

Vtom Dongen ukázal na Doornův malý vifon. Podle rytmu blikající kontrolky poznali, že se dá očekávat nějaké hlášení. Doorn vifon zapnul, centrála v Cattanu nebo v Deluge teď věděla, že i on je na příjmu. Nastavil zvuk na maximum.

Pak přišlo hlášení, obrazovka se nechvěla, jenže ani slova nebylo slyšet a na obrazovce nebylo nic, co by se dalo nazývat obrazem.

Doorna ale spíš zajímal onen podivný přístroj metající blesky.

Nastavil kolečko znovu na nulu.

V té chvíli zaslechli z vifonu jasně: „...a rušeno na nadsvětelné frekvenci! Dělá někdo pokusy s vysokými energiemi nebo...?“

„Tady ne!“ zaskřípal Doorn zuby a vypustil ke stropu další výboj. Měl teď v úmyslu rozječet všechny ty d'ábly.

Ale tím se ztratilo i hlášení z vifonu!

Dongen si už začínal myslet, že se Doorn zbláznil.

Ustavičně vypínal a zapínal, vypínal a zapínal...

Pak vypnul a nechal vypnuto. Pomalu se obrátil k profesorovi.

„Víte, k čemu ten přístroj měl sloužit, Dongene?“

„Snad mi nechcete namluvit, že jste na to už přišel?“

„Přesně tak! Tohle je rušička. To jste ve vifonu neslyšel, že jim někdo ruší nad světelné frekvence? Ted' už můžeme naše přátele uklidnit a omluvit se jim, že jsme je vyrušili z jejich zaslouženého ouřednického spánku!“

Profesor se na něj pochybovačně podíval. „Radši se ještě jednou přesvědčte, Doorne.“

„Tak fajn,“ odpověděl Doorn. Vzal vifon, zavolal Cattan: „Tady je Doorn. Odkud jde to rušení?“ A nastavil kolečko.

Z tyček opět vyjely ke stropu čtyři výboje. A v té chvíli bylo po jakémkoli spojení na Hope.

„Mám to tak nechat ještě déle?“ řval Doorn na Dongena.

Dongen mu vzal vifon z rukou, snažil se domluvit s Cattanem, ale na obrazovce viděl jenom jakousi zmrštinu.

Pak Sibiřan riskl i to poslední – nastavil kolečko na maximum.

Dongen se rachotu tak polekal, až pustil vifon a díval se, jak výboje narážejí do stropu a jak se tyčky rozžhavily.

Pak zčistajasna nastalo ticho. Doorn přepojil na nulu. Chtěl Dongenovi něco říct, ale nedostal se už k tomu.

Všechny, kdo byli na palubě POINT OF, onen pekelný rámus pořádně vyděsil Dongen a Doorn zaslechli jejich výkřiky. Sibiřan si jich nevšímal, ukázal na strop a řekl: „Ty obloukovité škrábance tam nahoře vidím teď poprvé. Ale, něco podobného jsem už viděl jinde. Můžete se mi klidně vysmát, profesore, ale vsadil bych se o cokoli, že celá POINT OF slouží jako anténa pro toto zařízení.“

Gerd Dongen chvíli váhal s odpovědí, pak řekl: „Vysměju se vám, až se zjistí, že tohle není vůbec žádná rušička.“

Spojení s Cattanem se opět obnovilo.

V otevřených dveřích stáli muži a zděšeně se na ně dívali. Zřejmě očekávali, že najdou spálené mrtvoly, a ne nějakého Arca Doorna, jak se vybavuje přes vifon s Cattanem, ani Dongena, který pozorně naslouchá.

„Chcete ještě jeden pokus?“ ptal se Sibiřan právě v té chvíli.

„Jen to proba ne!“ zaúpěl někdo ve vifonu. „Ještě nám hučí v uších.“

„Tak to jsem rád. Tady to taky dělalo tak trošku kravál! Konec!“

Blesk 23 byl pokusným objektem.

Stál na šesti roztažených tenkých nohách a spodek jeho trupu byl necelého půl metru nad zemí. Mike Doraner a Pjotr Voncev, kteří s Blesky nalétali nejvíc hodin, seděli na druhé straně mezi dvěma nohama a vůbec nevěnovali pozornost mráčkům, plynoucím po obloze. Plastikový stan, který ještě nedávno chránil Blesk 23 a různé měřicí přístroje, už odstranili. Po strmých skalních stěnách rachotily do hlubin vodopády.

Ostrov Deluge opět jednou dokázal, že své jméno Potopa dostal po právu. Nyní však už obě slunce páčila a země kolem nich se pařila.

Vědci vysokou vlhkost vzduchu ani neregistrovali. Složitými přístroji měřili nastavení úhlu na elipsovitém řetězci plošných projektorů.

Mike Doraner měl pocit, že se na něj někdo dívá a současně zaslechl: „Mohl byste ty nohy nastavit na kolmo?“

Beze slova vstal, šel k Blesku a vlezl do něj. Telepatické řízení bylo nastaveno. Každý tomu tak říkal, ale nikdo si nedokázal vysvětlit, proč funguje pouze v případě kursu a bezpečnosti dvoučlenné posádky.

Roztažené nohy se automaticky nastavily na kolmo a zvedly Blesk 23 do výšky 3,2 metru. Kosmický člun teď nevyhlížel nijak nádherně. Ale na něčem takovém Tajemným pranic nezáleželo.

„Doranere, zapojit vysílačku, zavřít vstup!“ křikl na něj jeden expert.

Pjotr Voncev dostal najednou zlé tušení. Rychle vstal, oběhl nohy a došel k inženýrům a technikům. „Co se děje?“

„Chceme vyzkoušet, jestli Doraner může zapnout pohon, když je poblíž ohniska nějaký živý tvor...“

„Já bych to nezkoušel,“ radil jim Voncev. „Telepatické řízení se o něco takového nezajímá. Tenhle experiment jde proti veškeré logice. Bezpečí posádky je nadřazeno bezpečí těch, co se nacházejí venku!“

„Ale tenhle pokus máme naplánovaný, je tady na seznamu,“ okřikl ho.

„I kdybyste ho měli na seznamu stokrát...,“ vybuchl Voncev, zapnul vifon a informoval Mika v Blesku.

„Taky s tím nesouhlasím,“ protestoval Mike. „Pokusy ano, ale rozumné!“

Nohy se zase roztáhly a Blesk 23 klesl čtyřicet centimetrů nad zem. Mike Doraner vše zajistil a vylezl ven. Z naštvaných vědátorských pohledů si nic nedělal.

„Budeme si stěžovat u Dharka!“

„Přeji vám hodně štěstí!“ odpověděl Doraner klidně a pak ukázal na klíčku, v níž byl písač, malý čtvernožec, který se na něj bázlivě díval velkýma zlatistýma očima. Říkalo se mu tak proto, že dokázal napodobit jakékoli pisknutí. Špičatými drápy nikomu neublížoval. Přímou dojímavě věřil lidem. A takové roztomilé zvířátko by mělo padnout za oběť nějakému pokusu?

Mike Doraner rychle otevřel klec, strčil do ní ruku a popadl písače za kůži. Zvíře se nijak nebránilo, když si je strčil za bundu.

„Zatím jsem neslyšel, že by na Hope neplatily žádné zákony na ochranu zvířat!“ V očích se mu blýskalo a hlas se mu chvěl hněvem. Vrátil se k Blesku a zavřel ho. Pak šel s Voncevem k antigravu vedoucímu do jeskyně. Teprve u energetické bariéry pustil písače na svobodu a díval se, jak hupká do křovin.

Pjotr Voncev potřásl hlavou. „Ti noví z Cattanu tady jen otravují vzduch, Miku. Skoro nic neumějí, ale o to víc jsou nafoukaní. A nikomu nemůžeš nic říct. Nechápu, proč nad nimi Ren Dhark drží ruku.“

„A co má dělat jiného? Tenkrát, když GALAXY s padesáti tisíci kolonisty opustila Zemi a vyrazila k Denebu, mělo těch padesát tisíc být jenom první várka. Proto byli vybíráni podle povolání. Kdo mohl tenkrát tušit, že zabloudíme v Mléčné dráze a že Zemi postihne neštěstí? S těmi inženýry a techniky, které má Dhark k dispozici, je třeba se pokusit o maximum, jinak můžeme veškerou snahu o start POINT OF zahrabat. A úspěch bude mít jenom v tom případě, když s nimi bude zacházet v rukavičkách.“

Stáli přímo před silovým polem, které jistilo antigrav. Už se přestali ptát, jak je možné, že silové pole pustí každého člověka z jeskyně, ale pro lidi z Cattanu je nepřekonatelnou bariérou. Lidé z Cattanu mohli projít, jenom když s nimi šel někdo z těch, co před týdny bloudili jeskyněmi. A ještě se jich museli držet za ruku.

Když je antigravitační pole zachytilo, stěny se safírově rozsvítily. Jako vždy potřebovali na dvacet osm kilometrů 134 sekund.

Pak už byli v jeskyni u POINT OF.

„Myslíš, že se dočkáme startu?“ zeptal se Mike Doraner a neočekával žádnou odpověď.

„Tak za deset let...“ prohodil Voncev a pokrčil rameny.

V té chvíli znovu viděli, jak se z metrové stěny POINT OF vylouppl další Blesk. Stále ještě to pro ně byl nepříjemný pohled.

Rul Warren, jednatřicetiletý podsaditý muž, dovedl Blesk 08 na malé místo vedle prstence a postavil ho na nožky. Když pružné nohy zachytily skoro pětistunovou hmotnost, mihotání pod trupem se ztratilo.

Z lodi vyběhli tři vědci a divoce gestikulovali. Warren už byl venku, sáhl si do kapsy a vyndal dýmku. Nikdo si toho chlapa s kulatým obličejem, odstávajícíma ušima a hnědým ježkem nedokázal bez dýmky představit. I teď byl zosobněným klidem, když na něj vědci křičeli: „Už je to jasné! Už to máme! Warren, zase jsme o krok dál!“

Voncev a Doraner se na sebe podívali, kývli na sebe a pak šli ke skupince tří vědců.

Netušili, co je čeká.

* * *

Zatímco Rocco držel moc pevně ve svých rukou. Dhark ji předal různým komisím. Svůj úkol spatřoval v tom, aby kolonistům pomocí odborníků zajistil co nejdříve normální život a z POINT OF udělal svoji kosmickou loď. Nicméně se několikrát týdně v Cattanu ukázal, aby rozhodl o věcech, které spadaly pouze do jeho kompetence.

Předseda komise pro volný čas zrovna opustil svoji pracovnu a Ren Dhark zrovna mířil ke dveřím Dana Rikera, když se naléhavě ozval vifon.

„Tady kosmický radar. Pane, na zelené souřadnici 10:34,46 jsme před 9:38 minutami zjistili dvě tělesa, která rychlostí 0,48 světla míří k červené 73:55,00. Vzdálenost od soustavy Col 943 let.“

Hodnoty červené souřadnice byly Dharkovi povědomé. Zarazil se. „Hned se vám ozvu.“

S vyhodnocovacím střediskem ho spojili okamžitě. I tam už věděli o neznámých tělesech.

„Zrovna jsme vás chtěli, Dharku, informovat. Pokud udrží směr, pak se budou pohybovat po stejné únikové dráze jako všechny lodi, které zatím proletěly v blízkosti naší soustavy.“

Ren sraštil čela „Úniková dráha?“

„Ano! A nemyslíme si to jenom my, ale i velký počítač. Mluví naprosto jasně o únikové trase. Když červenou souřadnici protáhneme – bohužel nevíme jak daleko – pak se ve vzdálenosti 3000 světelných let dotkne sektoru, v němž by měla být naše stará dobrá sluneční soustava.“

Ren se posadil. „Když Země volala o pomoc, tak se nám ji nepodařilo nijak moc přesně zaměřit, ale to přece víte.“

„Brali jsme to v úvahu, ale přesto mohla být odchylka nanejvýš 6000 světelných let. Rád vám předložím výpočty naše a výpočty počítače.“

Ren Dhark poděkoval. Znovu zavolal na kosmický radar. „Podávejte mi každou čtvrt hodinu hlášení.“

Byl na odchodu, když ho zdržel další vifon.

Astrofyzik Craig navrhoval, aby se jedním Bleskem vystartovalo do kosmu a změřilo se tam přesné galaktické magnetické pole.

„Nepřeháníte to už?“ neodpustil si Ren Dhark.

Craig ztuhl. Dhark podobnou reakci očekával, protože byl až dosud veškerým prosbám astrofyziků nakloněn. Ale poslední dobou měl už těch ustavičných řečí o nebezpečí z kosmu dost.

I on byl konečně jenom člověk a ustavičná varování a sýčkování na něj přestávala působit.

„Pokud je to podle vás zbytečné, Dharku, pak to беру zpět,“ řekl Craig rezervovaně.

Ren si vzpomněl na obě neznámá tělesa. Okamžitě se rozhodl, jak bylo ostatně jeho zvykem. „Craigu, jsem na odletu na Deluge. Za hodinu vám řeknu, jak jsem se rozhodl. Pravděpodobně vám dám jeden Blesk k dispozici.“

Craig se zklidnil. „Hodina nám na přípravu stačí. Pošlete nám ten člun do Cattanu. Může přistát hned vedle laboratoře. Kdo bude pilotovat? Mike Doraner?“

„Asi...“ řekl Ren vyhýbavě a přerušil spojení.

Strčil hlavu do Rikerových dveří a Dan hned vstal od stolu. Dan Riker nebyl v žádném případě úředník a mnohem lépe mu bylo u strojů než u suchých nařízení a zákonů.

Mezi městem a Modrou řekou zbudovali přistávací plochu pro Blesky. Stála tam jednička, s níž létali na Deluge.

K jedničce doletěli vznášedlem. Během letu na Deluge Riker Rena informoval, že u POINT OF dosáhli jisté pokroky. „Ta ďábelská mašina, co se tenkrát stala Congollonovi, Ullmanovi a Doornovi málem osudnou, už vydala své tajemství. Doorn ji odhalil jako rušičku. Její dosah je zatím neznámý, ale podařilo se dokázat, že ruší i v nadsvětelných frekvencích.“

A pak jsem asi před půlhodinkou dostal ještě jednu zprávu. Máme se vrátit co nejrychleji na Deluge. Prý budeme zírat!“

„Proč?“

„To mi Vandekamp nechtěl říct.“ Dan byl v báječné náladě a mnul si ruce v radostném očekávání „Asi se dostali zase o krok dopředu.“

Ren na to nic neřekl

„Něco se ti nezdá, Rene?“

„Postupujeme příliš pomalu. Čas nám utíká mezi prsty. Pomysli jen na ty miliardy lidí na Zemi, kteří v nás možná skládají poslední naděje, a my tady každý den pokročíme jen o krůček a stále jsme nekonečné vzdálení od cíle.“

Dan už znal Rena jako své boty. „Takovéhle řeči si odpusť, to jsou fráze. Tak co je? Vyklop to!“

„Náš velký počítač zjistil, že červená souřadnice je úniková trasa kosmických lodí. Když se ty koordináty protáhnou, tak na jejich konci leží Země. Odchylka maximálně 6000 světelných let!“

„Šest tisíc? No to je báječné! Musíš se na to podívat i z druhé stránky. To jsi už ztratil veškerý pojem o vzdálenostech? Víš, co pro nás šest tisíc světelných let znamená?“

Fajn, Země je ve směru té únikové trasy, ale to ještě neznamená, že všechny ty kosmické svazy letěly k Zemi...“

„Taky doufám, že ne,“ řekl Ren Dhark klidně. „Díváš se na to ze špatné stránky. Otázka zní úplně jinak: Proč se gigantické letové svazy ženou Mléčnou dráhou přesně tím směrem, kde leží Země? Proč nevstoupí do soustavy Col? Proč o tuhle soustavu nemá nikdo zájem? A ještě něco, kamaráde. Není to tak dávno, co amfiové naši soustavu opustili. Proč odletěli stejným směrem jako ostatní lodi?“

Dan se několikrát nadechl a pak se zeptal: „Chceš tím snad naznačit, že jsme se chybným skokem naší staré GALAXY dostali do nebezpečné zóny a že jsme možná v mnohem větším nebezpečí než Země?“

„Přesně tak!“

„To je skvělé!“ řekl hořce Riker. „To jsou mi ale vyhlídky, pokud máš pravdu. Co nám vlastně hrozí? Ty změny v galaktickém magnetickém poli? Ty jsi zase mluvil s těmi našimi astrofyziky, co?“

„S Craigem, ale tentokrát neměl žádné jobovky. Zatím nepředpokládám, že by nás to pole nějak ohrožovalo, ale co když...“

„Co když co, Rene?“ zeptal se Dan neklidně a netrpělivě.

„To kdybych věděl, ale...“

Dan se na něj překvapeně podíval, ale Ren už nedořekl

„Co – ale?“

„Ale co když si naši přátelé, kteří ani nedokončili kosmickou loď, včas uvědomili nebezpečí, a proto uprchli?“

„Před tisíci lety?“ Dan se zasmál „Podívej, tady nás nikdo neslyší. A proto ti můžu říct, co si myslím: Blbneš.“

„Pro mě za mě, ale stejně na to musím myslet. A pokud jde o těch tisíc let, tak bych tě rád na něco upozornil: Co znamená tisíc let ve vesmíru?“

„Jedna jedna, Rene!“ uznal Dan a podíval se na obrazovku.

Bylo už vidět Deluge, pod nimi ubíhala džungle a na západě se ukazovaly bory. Čtyřtisícové vrcholky se ztrácely v mracích. Nebesa opět chrílila na ostrov vodu.

Astrofyzik Craig byl ve špatném rozmaru. „Ne,“ řekl, „vezmu si náš přístroj!“ a odstrčil amfijský polarizátor. „Ten mě nenadchne. Je studený jako u amfijská rybí krev.“

Což nebyl žádný argument. Amfijský polarizátor byl mnohem výkonnější. Jenže Craig odmítal pracovat s ukořistěnými přístroji.

Ossorn obešel stůl, na němž bylo všechno, co si chtěl Craig vzít s sebou do kosmu. „Kam to chcete dát?“ zeptal se. „Na to abyste měl dva Blesky!“

„To už je můj problém,“ odpověděl Craig a podíval se na vífon, ale ten mlčel. A přitom mu Ren Dhark před dvěma hodinami slíbil, že ho do hodiny bude informovat, zda mu vyhoví, nebo ne.

Pak se Craig začal chovat poněkud vlídněji. Musel Ossorna a Bentheima o něco poprosit.

Čím déle mluvil, tím více žasli.

„Propána,“ řekl Bentheim překvapeně, „a k čemu to bude dobré, Craigu? Tak jsem si váš let vůbec nepředstavoval. Takhle opouštíte půdu vědecké důkladnosti a dostáváte se na nejistý terén spekulace...“

„To vím!“ namítl Craig ostře. „Snad mě už natolik znáte, abyste uznali, že mé k něčemu takovému nutí poměry v této soustavě. Už jsme se o tom bavili přece několikrát. I vy jste souhlasili s tím, že zdejší fyzikální poměry ovlivňují pohyby interstelárního plynu a tím zkreslují přesné hodnoty v galaktickém magnetickém poli. S Bleskem se chci dostat tak daleko, až uletím všem rušivým vlivům. Teprve tam mohu provést spolehlivá měření...“

„Ale ne takovou metodou!“ namítl Bentheim. „Nikdy by mě nenapadlo, že se pustíte do takového...“

„Počkejte, až se vrátím! Budete koukat!“ řekl Craig. „Jasně, s tímto pokusem opouštím vyježděné koleje, ale postaru se přece dál nedostaneme! Nové jevy si vyžadují nové cesty a změny magnetického pole jsou natolik nové jevy...“

„Jak hluboko chcete do kosmu?“ skočil mu do řeči Ossorn.

„Sto světelných let by snad mohlo stačit...“

„Není to málo?“ zeptal se Bentheim ironicky, ale pak už ani on, ani Ossorn nestačili nic říct.

Dopadla obří pěst!

Jejich novou laboratoř cosi popadlo a zatřáslo s ní. Dveře se rozletěly, okenní tabulky se vysypaly. Do laboratoře se vřítíl orkán a srazil vědce k zemi. Pak se jim zdálo, že Hope vyletěla do vzduchu a že je s nimi konec. Do místnosti s drahocennými přístroji se vevalil černý dým a muži se rozkašlali.

„Ven!“ zařval Craig. „Ven, nebo se zadusíme!“ Popadl kolegy, postavil je na nohy a tápal s nimi ke dveřím.

Ke dveřím však ani nedošli. Omdleli kousek před nimi.

Poslední detonaci už neslyšeli.

Laserový technik Pete Keuck dokončil stý padesátý šestý pokus a v pohodě se připravoval na stý padesátý sedmý.

„Tenhle taky k ničemu nepovede...“, bručel si, přepóloval kontakty, odškrtnul si pořadí na seznamu a posadil se.

Proud na kontakt 17!

Sledoval ampérmetr a voltmetr. Ohmmetr ukazoval nulu. Takže zase volný průchod jako u předešlých pokusů.

„To by mě zajímalo, k čemu to ti amfiové měli,“ řekl a příliš si nad tím hlavu nelámал. „Proč to mám zjišťovat zrovna já...“

Za Rocca by takovou práci sice zdvořile, ale rozhodně odmítl. Když ho o to požádal Ren Dhark, bez váhání souhlasil.

Takže sedmnáctka nic, tedy jednadvacítk a devítka. Počítač celou pokusnou řadu vyhodnotil a předpovídal výsledek do dvoustého pokusu.

Teprve teď ona věcička poprvé zareagovala. Byla to asi padesáticentimetrová skříňka s více než třiceti kontakty.

Vyskočil poklop a uvolnil přístroj s jakýmsi červeným kotoučem, který se točil na plné obrátky. Podivný vzhled přístroje Keuckovi nevadil. Už si na něj zvykl, ale ještě ne na vysoké obrátky barevného kotouče. Rychlost otáčení připomínala indikátor, který ukazuje jakési blížící se nebezpečí.

Pete Keuck chtěl stisknout nouzový knoflík, ale už se k tomu nedostal.

Počítač se nemýlil. Do dvoustého pokusu se dostavil úspěch.

Tlaková vlna Keucka odhodila do kouta. Naštěstí ho následoval nepoužívaný plastický stůl, který se těsně před ním převrátil a posloužil mu tak jako štít. Pak laserovému specialistovi přecházel zrak i sluch. V laboratoři se rozpoutalo učiněné peklo. Střecha se osamostatnila a odletěla. Dvě ze čtyř stěn se vyklopily ven a vzaly si tak s sebou několik nenahraditelných přístrojů. Pete Keuck si stále ještě neuvědomoval, že ten testovaný přístroj se proměnil v pekelný stroj s trvalou funkcí. Stál i nadále na stole a detonačními vlnami hledal cestu nejmenšího odporu. Pracoval asi jako sopka, jenže sopka po prvním výbuchu

musí přece jen nabírat dech. Tady byly intervaly poněkud kratší. Každé čtyři vteřiny.

Jako naschvál udeřilo cosi do nádrže s pydriacinem, prorazilo ji a nebezpečnou látku zapálilo.

K obloze se prudce vznesl hřib dýmu a na všechny strany se šířil agresivní plyn.

Horní kryt amfijského přístroje uletěl už při prvním výbuchu. Boční kryty dlouho odolávaly, až nakonec se přístroj rozletěl na kusy.

* * *

Pete Keuck se probral až v cattanské nemocnici. Sedel u něho nenápadný, trochu neohrabaný muž. Keuckovi chvíli trvalo, než mu došlo, o koho jde.

Co mu Eylers chce?

Za pět minut to už věděl. Otřásal jím příšerný kašel. Eylersovy bledězelené oči, jež se na něj upíraly, mu nepřipadaly ani trochu sympatické.

Eylers mu znovu položil otázku, na kterou dosud nedostal odpověď.

„Vy jste se zbláznil! Já přece nemůžu za to, že se z té potvory stala najednou bomba.“

„Tři laboratoře jsou značně poškozeny,“ vyčítal mu Eylers. „Pochopte, že je mou povinností se vás zeptat...“

„Ale nemusíte mě hned podezřívát, že jsem jednal lehkomyšlně Eylersi, teď chci mluvit s Dharkem. A podle toho, jak náš hovor dopadne, uvidím, jestli vám ještě něco řeknu.“

„Jak si přejete. Hned navážu spojení,“ souhlasil Eylers. Když se ve vifonu ozvalo stručné Dharkovo: prosím, předal ho Keuckovi.

Pete Keuck měl v obličeji popáleniny druhého stupně a přes obvazy ho nebylo poznat. Musel říct Dharkovi, kdo vlastně je, a pak si mu postěžoval

Dhark ho trpělivě vyslechl. Když Keuck skončil, Ren Dhark mu přál brzké uzdravení. „Už se, Keucku, netrapte a dejte mi Eylerse.“

Keuck se na Eylerse vítězoslavně podíval, ale nevšiml si, že Dhark dal Eylersovi na obrazovce nenápadné znamení, aby vyšel z pokoje.

„Eylersi, nepřehánějte to s tou podezřívavostí. Myslel jsem si, že se v lidech vyznáte líp. Pete Keuck není žádný sabotér!“

Když Eylers odcházel z nemocnice, bylo mu jasné, že přestřelil. Ale necítil vůči Dharkovi žádnou zášť, protože Dhark mu to řekl velmi elegantně a šetrně.

A Pete Keuck si hověl v posteli a věděl, že podobný úkol příště převezme rád a ochotně.

„Amfiové určitě nedělali jen pekelné stroje,“ zabručel si a usnul.

* * *

V jeskyni u POINT OF nikdo nedělal. Stačilo pár minut a všichni se dozvěděli o jakémisi senzačním objevu. Ale ti tři, kteří věděli, o čem jde, nic neprozradili. Všechno prý řeknou, až přiletí Ren Dhark a Dan Riker.

Nikdo se tedy nedivil, že stropem proletěla jednička a bezpečně přistála.

H. C Vandekamp patřil k vědcům, kteří neměli na Hope žádného kolegu. Hubeny čtyřiatřicátník přistoupil k Renovi a Danovi a zdvořile se zeptal: „Mohu vám předvést jeden zajímavý pokus?“

„Prosím,“ odpověděl Ren, „ale musí být skutečně zajímavý.“

„Na to se můžete spolehnout,“ prohlásil Vandekamp.

Dal znamení Rulu Warrenovi. Warren si o osmičku vyklepal dýmku, pomalu si ji dal do kapsy, prohrábl si rudého ježka a vlezl do Blesku.

Blesk zamířil k POINT OF.

Vandekamp komentoval „Blesk se dá řídit telepaticky. Teď se dívejte, jak proletí stěnou.“

Dan se na Rena tázavě podíval.

Tohle nebylo skutečně nic nového, třebaže si to nikdo zatím ještě nedokázal vysvětlit.

Dematerializace a rematerializace, prolétávání půlmetrovou kovovou stěnou, prolétávání několik tisíc metrů silným skalním masívem, aniž zůstane jakákoli stopa – to všechno byly záhady, jež jim zde zanechali neznámí konstruktéři POINT OF.

Osmička se pomalu ztratila v POINT OF.

„Nevšimli jste si něčeho zvláštního?“ ptal se Vandekamp jako nějaký docent na univerzitě.

Nikdo mu neodpověděl. „Takže si osmičku zase vyvoláme ven!“

Blesk se rychlostí několika centimetrů za vteřinu vysouval z kosmické lodi. Přes dvě stě párů očí to sledovalo s maximami pozorností. Ren stiskl rty.

„Ano,“ řekl tiše Vandekampovi, „teď už to vidím. Průměr,“ a pak už neřekl nic.

Vandekamp přikývl „Před několika dny jsem si toho náhodou všiml a nedalo mi to pokoje. Ale nebýt amfijské techniky, tak bychom nikdy nepoznali, oč vlastně jde, když Blesk proletí masivní stěnou a nezanechá po sobě ani stopu.“

Vandekamp udělal dramatickou pauzu, což mu měli mnozí za zlé, protože už byli celí nedočkaví.

„Zatím jsme si velmi rychle zvykli na to, že těch osmadvacet Blesků nám slouží jako čluny a že mají ve vzdálenosti třiceti pěti centimetrů od pláště energetické ochranné pole.

Je to – s jistými výhradami – silové pole, ale nemá ve své struktuře nic společného s žádnou kombinací silových polí, jak je známe z amfijské techniky. Mělo nás to napadnout dřív, když jsme porovnávali jednosměrné amfijské ochranné štíty a štíty Blesků. Z amfijských podkladů jednoznačně vyplynulo, že při zásahu paprsku dochází ke značnému úbytku průraznosti. U Blesků tomu tak není.

A dnes už víme proč. Ale teprve odedneška.

Každý Blesk se v okamžiku startu a zasunutí nožiček nachází v umělém mezikontinuu!“

To se tedy Vandekampovi podařilo! Umělé mezikontinuum!

Ren Dhark si vytáhl z balíčku cigaretu a zapálil si.

Bezděčně se podíval ke stropu. Nad ním bylo několik tisíc metrů skály a v ní žádná brána, nic.

A proč by taky někdo dělal zvlášť otvor pro tenhle prstenec? Určitě proletí skálou stejně jednoduše jako každý z těch dvaceti osmi Blesků. Ren Dhark byl přesvědčen, že POINT OF je schopen vytvořit si také svůj meziprostor.

„Rene!“ řekl Dan a položil mu ruku těžce na rameno. Ren ruku sundal, podíval se na Dana a řekl jen: „Jo...“

Najednou mezi nimi stál Vandekamp a oba jeho kolegové. Dhark ho popadl za ruku. „Vandekampe, jestli POINT OF jednoho dne poletí vesmírem, pak vám budou muset lidé poděkovat za to, že mají opět hvězdolet...“

Vandekamp energicky zavrtěl hlavou. „Ne! To, co jsme udělali, nic neznamená. Je to spíš vaše zásluha, Dharku. Nechtě mě prosím domluvit.“

To vy jste trval na tom, aby se tyto jeskyně probádaly, i když jste věděl, že máte v patách Roccovo komando. To vy jste našel průmyslovou jeskyni, jeskyni se stroji a nakonec tenhle prstenec. A proto vám jménem kolegů i jménem svým děkuji za to, že si naší práce tolik vážíte.“

Ren se zamyšleně podíval na žhnoucí konec cigarety. Kolem nich vládlo ticho. Vandekampův objev vzal všem dech.

Co je mezikontinuum?

A Ren už měl první otázku: „Jestliže každý Blesk je po startu v jakémisi meziprostoru, který není meziprostorem, jak ho potom můžeme vidět z normálního kontinua – a jak to, že se z mezikontinua můžeme dívat do normálního prostoru?“

Vandekamp se pousmál. „Na to vám dneska ještě neodpovím. Teprve dnes jsme objevili meziprostor, ale jednoho dne vám o tom určitě povím víc. V této souvislosti bych rád znovu připomněl, že za dnešní znalosti vdčíme amfijské dokumentaci, kterou nám tak nezištně poskytly lasičky.“

Ren Dhark se pousmál. „Tak nezištní zas naši malí přátelé z deváté planety nejsou. Ti sympatičtí promítači moc dobře věděli, proč nám předali všechno, co se týká techniky jejich nepřátel. Naše síla je i jejich síla. Myslím si však, že my lidé máme teď ideální příležitost vytvořit v této soustavě nádherný příklad: Kdo si zvolí člověka za přítele, ten není v nouzi nikdy sám!“

Všem se najednou jako by zastavil dech.

Najednou se všichni dívali na Rena Dharka.

Vyslovil větu, která všechny dojala.

Kdo si zvolí člověka za přítele, ten není v nouzi nikdy sám!

Není tato věta mnohem důležitější než objev nějakého umělého mezikontinua?

Teprve když mlčení trvalo už delší dobu, Ren Dhark si uvědomil, co to vyslovil. Podíval se na své druhy a řekl: „Nebyla by budoucnost nádherná, kdyby tomu tak bylo? A proč by tomu tak nebylo, jestliže se nám podaří s POINT OF opravdu odstartovat?“

Dan stál poněkud opodál a nestačil se divit. Takového Rena ještě neznal. Ren nikdy nemluvil jako nějaký kněz, který má vidění, ale jako normální člověk, který neochvějně věří ve šťastnou budoucnost.

Přerušil je vifon. Opět se vrátili do všedního pracovního dne. Hovor byl určen Dharkovi, volal ho Eylers z cattanské nemocnice.

Ano, byl to skutečně všední den se všemi svými starostmi. Jeden muž v Cattanu má potíže. Pete Keuck. A zase jiný muž, Ren Dhark, zbavil tohoto muže starostí jako mávnutím kouzelného proutku. Byla radost ho poslouchat.

„Vandekampe, co máte zítra v plánu?“ zeptal se pak Ren.

„U mezikontinua jsme teprve jen poodhalili roušku tajemství. Ted' musíme zjistit, jak se ten druhý prostor liší od našeho kontinua a zda má neomezenou kapacitu oné cizí energie.“

„Tím myslíte, jako jestli odolává i té nejprudší palbě?“

„Ano, to by byla spíš ta praktická stránka věci. Tuto otázku musíme zodpovědět především. Závísí na ní ostatně naše životy.“

Ren Dhark sebou trhl a podíval se na hodinky. Kosmický radar i Craig mu vypadli z hlavy. Ale proč se kosmický radar nehlásil každou čtvrt hodinu, jak jim nařídil?

Pak zaslechl, že obě zaměřená tělesa letí dál stejným směrem a stejnou rychlostí.

„Mohu se vás zeptat, proč jste mě neinformovali každou čtvrt hodinu?“ zeptal se ostře.

Vysvětlení bylo prosté. U radaru se před půldruhá hodinou vyměnily služby a zapomněly si předat Dharkovu instrukci.

Právě kolem procházel Rul Warren. Podle Doranera a Vonceva to byl ten nejlepší pilot Blesků.

„Warrene!“ zavolal na něj Dhark.

Warren se zastavil a tázavě se na něj podíval.

„Vezměte si osmičku a leťte do Cattanu. Přistaňte u astrofyzikální laboratoře. Tam naložíte Craiga. Chce provést řadu důležitých měření v kosmu. Ale už během letu do Cattanu se spojte s kosmickým radarem, ať vám dají koordináty těch dvou lodí. A při té příležitosti si je omrkněte. Ale ne abyste dokazoval, že jste nějaký hrdina! V žádném případě neriskujte. Rozuměli jsme si?“

„Ano, pane.“ Pomalu šel k osmičce, nastoupil do ní a zavřel za sebou. Nožičky Blesku se pomalu nastavily do kolmé polohy.

Stroj 08 byl připraven ke startu.

Ren Dhark věděl, jak udržet zájem kolonistů o POINT OF. Věděl, že bude třeba ještě mnoho a mnoho obětavé práce, aby se za několik let podařilo s kosmickou lodí odstartovat. A lidé budou ochotni dobrovolně a nadšeně pracovat, pouze když budou věřit v úspěch. Hned v odpoledních zprávách byla populárně vědecká přednáška o posledních objevech v Prstencové jeskyni. Vědomě ale zamlčeli, že tento objev je teprve jen malým krůčkem vpřed.

Tou dobou byl Ren Dhark v gigantické průmyslové jeskyni na Deluge. Pětadvacetičlenný tým, který zde bádá už tři týdny, byl na její rozsah nepatrný.

Ren Dhark tady zatím žádné novinky neočekával. Každý stroj se zde tyčil několik set metrů vysoko a byl tajemstvím sám o sobě. A celý komplex záhadou nad záhady.

Stroje pracovaly už několik týdnů, tedy od té doby, co lidé prvně do jeskyně vkročili.

Ale kde se braly suroviny?

A kam jdou výrobky?

A jaké jsou to výrobky?

Dosud nedokázali vysvětlit ani to, odkud se bere safírové světlo, vycházející ze stěn a stropu.

Vždycky když Ren Dhark do této obrovské jeskyně vstoupil, cítil, že mezi lidmi a Tajemnými musí existovat značné rozdíly. Fyzicky si zřejmě byli podobní, ale jinak...

Byl to ale jen pocit.

Od hladkých plášťů strojů se odráželo safírové světlo a v jeho svitu vypadaly ty kilometry ulic plných strojů jako mrtvý útvar.

Tenkrát, když se z opačného směru blížili k centru dómu, měl Ren Dhark dojem, že mu myšlenky začíná ovládat jakási neznámá síla. Od té doby se tak dělo každému, kdo se dostal do blízkosti potrubí, které se vznášelo nad prázdnou kruhovou plochou ve výši sta metrů a vydávalo pronikavou modrou zář. Ono potrubí nebylo spojeno ani se dnem jeskyně, ani se stropem.

Že by ten vznášející se a svítící prstenec byl mozkiem celého průmyslového komplexu?

Ani to nikdo nevěděl.

Jisté bylo pouze jedno. Z onoho zářícího potrubí vychází impuls, který se zmocňuje myšlenek v lidském mozku. Jenže nikdo neví proč.

Tajemní postavili lidem do cesty jednu záhadu za druhou, jako barikády!

K takovým záhadám patřil i podivný dopravní prostředek – čtrnáct koulí s perleťovým povrchem. Objevovaly se na telepatický příkaz. Spojovaly se pak do sedmi párů, propojily se tyčemi část vršku se odklopila jako sedačka a lidem v hlavě zazněla otázka: Kam?

Zvykli si na to velmi rychle stejně jako na Blesky, bylo jim to však nepříjemné a působilo to na ně tísnivě. Pouze Ren Dhark považoval telepatické řízení za normální jev.

Uháněli na koulích k místu, kde pracoval výzkumný tým.

„Sežeň mi Warrena na vifon. Nedal mi hlášení o startu!“

„Ty si děláš pořád samé starosti“ poznamenal Dan Riker, zapnul vifon a okamžitě se spojil s Cattanem.

Jenže ne s Warrenem.

„Odstartoval s Craigem asi před hodinou!“

Dan to nestačil příteli říci, protože přišel další hovor. Hlásil se Miles Congollon z Prstencové jeskyně. V očích měl děs. „Hned se vraťte! Hned! Podívejte se na to!“ V té chvíli se jeho kamera otočila o sto osmdesát stupňů a ukázala Rikerovi Prstencovou jeskyni, kterou před chvílí opustili.

I Riker ztuhl. „Rene!“ vykřikl vyděšené a ukázal mu obrazovku.

Dhark přimhouřil oči, ale nic neřekl. Telepaticky zastavil koule a vyrazil opačným směrem ke vchodu do jeskyně se stroji.

Na obrazovce se jim ukázala katastrofa.

Několik agregátů kolem POINT OF chrlilo na všechny strany energetické výboje!

Ren převzal Rikerův vifon. Přiložil si ho těsně k ústům. Aby se s Congollonem domluvil, musel rvát. Congollon byl ohluchlý rachotem výbojů.

„Jak se to mohlo stát?“

„To nikdo neví, Dharku! Najednou se to všechno zbláznilo. U dvou případů bych mohl přísahat, že se k těm strojům za poslední půlhodinu nikdo ani nepřiblížil, a teď blbnou! To je k zbláznění!“

„Hned jsme u vás. Připravte se na okamžitou evakuaci...“

„Ale co když POINT OF...“ skočil mu Congollon do řeči.

„I kdyby měla zařvat! Lidské životy jsou mnohem důležitější. Rozuměl jste, Congollone?“

Miles přikývl. Pak malá obrazovka na chvíli zhasla a hned nato se opět rozsvítila.

Volal Cattan. Kosmický radar.

„Před několika minutami jsme v sektoru těch dvou neznámých lodí zjistili silný otřes!“

Ren Dhark si vzpomněl na osmičku s Warrenem a Craigem.

„Ozval se už Warren?“

„Ne!“

„Tak se okamžitě spojte s hlavním vysílačem. Ať ho volají tak dlouho, dokud se neohlásí. Pak mi to přepojte na Deluge!“

Koule se řítily před kruhovitě prostranství a v dálce už viděli bránu. Zde jízda končila. Ani ten nejsilnější telepatický příkaz nedokázal koule pohnout k tomu, aby projely do další jeskyně.

Zbytek museli dojít

* * *

Astrofyzik Craig měl letět v Blesku poprvé, zatímco pro Warrena to už byla jen obyčejná rutina. Díval se, jak vědec rozmisťuje přístroje, a spokojeně si dýmal. V duchu se divil, kolik je ve stroji místa.

„Škoda že nám do toho přišel ten výbuch,“ řekl Craig. „Rozbily se mi tak tři nejdůležitější přístroje.“ Ani slovem se nezminil o tom, že byl půl hodiny v bezvědomí. Rul Warren se rozhlédl. Všude byly patrné stopy po výbuchu. Divil se, že nikdo nepřišel o život.

„Jste hotov?“ zeptal se Warren a vyklepal dýmku o plášť Blesku. Craig přikývl. „Tak nastupovat! Brzy si zvyknete na to, že budeme jakoby myslet jedním mozkem. Ale ta obrazová projekce nad hlavou je pro mě stále ještě nezvyk. Vám to třeba nepříjde, Craigu.“

Astrofyzik vlezl do osmičky a zavřel za sebou vstup. Warren si strčil dýmku do kapsy a vlezl si na druhé sedadlo.

„Pilotujete ručně, nebo telepaticky?“ zajímal se Craig.

„Dokud neopustíme naši soustavu, tak ručně. Pak si udělám pohodlíčko. Dostaneme se tak k cíli zaručeně rychleji a přesněji...“

„Neřekl jsem vám přece, kam poletíme!“

„Váš cíl mě momentálně nezajímá. Dhark mi dal příkaz, abych se ve vzdálenosti devíti set čtyřiceti tří světelných let podíval na ony neznámé předměty, co zaměřily naše nové amfijské radary.“

„Že by nějaké lodě?“

„Kdo ví. Pak si o tom povíme. Teď budu mít ruce plné práce se startem.“

To přeháněl. Stačila totiž hodinová instruktáž a s Bleskem mohl létat kdokoli, jenže to piloti radši nikde moc nevytrubovali.

Nožičky se nastavily do kolmé polohy. Blesk se lehce rozbzučel.

Craig se se zájmem díval na řídicí panel. Nerozuměl mu. Marné hledal něco, co by připomínalo řízení. Pak se opřel do křesla. Pavouci nožičky byly dlouhé 3,2 metru a průměr stroje byl jen 1,2 metru. Jak to, že se vnitřní prostor zdál větší? Craig si řekl, že se na to Warrena zeptá.

„A letíme!“ řekl pilot. Craig si startu ani nevšiml

„A je tu interval,“ řekl pilot za pár vteřin. „Čertví jak z toho ti Tajemní mohli udělat panoramatickou gumovou čočku. Craigu, zvráťte hlavu a podívejte se na tu projekci. To je, co?“

„Jedinečné,“ žasl Craig. „Warrene, prve jsem ve zprávách zaslechl, že intervalové pole se vyvolává jakýmsi dráždicím paprskem, nebo co.“

Na odpověď si musel chvíli počkat. Rul Warren právě podával hlášení o startu.

„Říkáte dráždicí paprsek?“ uchehtl se. „Taky jsem o tom slyšel, ale když jsem se zajímal, jak funguje, tak hned hodili zpátečku. Vymyslet nové slovo je lehké, ale vysvětlit ho... No dobře, budeme tomu říkat dráždicí paprsek...“

Blesk proletěl hustými mraky nad Main Islandem jako blesk. Cattan se ale z projekce neztratil, pouze se rychle zmenšoval.

„Warrene, mohl byste mi Cattan přiblížit?“

Sotva to stačil říct, obraz se změnil a Craig viděl Cattan z výšky několika set metrů.

„Ještě víc? Jak si budete přát!“ Warren byl ochota sama.

Craig měl pocit, že stojí na hlavní třídě! Dokonce viděl, jak jeden muž mrkl.

„Konec představení, přepínám na okolní prostor a na panorama.“

Craig vydal jen jakýsi neartikulovaný zvuk.

Hope byla najednou velická jako tenisový míček a vznášela se v temném kosmu. Obě slunce svítila jako oči nějaké šelmy.

„Jak jsme teď vysoko?“

„Bude to brzo takových sto tisíc...“

„Metrů?“

Warren se zasmál „Kilometrů!“

Teď se Craig nahněval. Je přece přírodní vědec a Rul Warren je jeho pilot. A nějaký pilot si z něho přece nebude dělat legraci!

„Nevykládejte mi tady žádné báchorky! Vždyť jsme před chvílí odstartovali. Kdybychom byli sto tisíc kilometrů vysoko, tak by nás přetížení už dávno rozdrtilo!“

„Sto dvacet tři tisíce kilometrů,“ oznámil mu klidné Warren. „Teď se, Craigu, na něco připravte!“

A Craig se připravil. Přestal se už dívat na panorama, protože ho z něj bolelo v šíji.

A pak se nestalo nic! Vůbec nic.

Craig se naštvál

„Warrene, jestli si chcete ze mě utahovat...“

Nevšiml si, jak Warren spokojeně zamrkal Warren si vzpomněl, jak sám žasl, když letěl Bleskem poprvé.

„Vzdálenost od Hope je nyní 573 000 kilometrů! O výšce se teď nedá dost dobře mluvit!“

„Ale co přetížení?“

„Přetížení prostě není,“ zarýmoval si Warren. „Nějak se vyrušuje, ale neptejte se jak. To nikdo neví. Sranda, co? Sedět v takovéhle kismě a nevědět ani, jak funguje?“

O psychologii neměl Warren zřejmě ani zdání.

Craig mlčel

* * *

Rul Warren zapnul telepatické řízení, teprve když opustili soustavu Col. Craig sebou škubl, když se mu v hlavě ozvalo, aby udal kurs. Setkal se s tímto jevem poprvé a byl to pro něj šok. Poprvé si uvědomil, co je to letět člunem sestrojeným jinou civilizací.

Tato technika byla s pozemskou nesrovnatelná. Craiga zajímalo, zda se ji vůbec kdy naučí ovládat. Dhark mu připadal jako přílišný optimista. Ale pak si

uvědomil, že pilot Warren už deset minut mlčí a ani si neodkašle. Rul Warren Blesk pilotoval s klidem, jako by to byla jen nějaká vylepšená verze vznášedla, a ne člun Tajemných.

Craig zvrátil hlavu a podíval se na panoramatickou obrazovku.

Užasl.

Blízká slunce se zřetelné pohybovala! Zdálo se, že Col 1 a Col 2 ubíhají dozadu. Co to má znamenat? chtěl se už zeptat, ale pak mu to došlo – nadsvětelná rychlost.

Viděl, jak na černém sametu zvolna míjejí svítící tečky. Stálice. Tak říkali na Zemi hvězdám. Viděl, jak se jedna tečka zvětšuje v kolečko a to kolečko začíná zářit a zářit...

„Warrene, jak rychle letíte?“ zeptal se nakonec a slyšel, jak se mu chvěje hlas.

„Asi třicetkrát rychleji než světlo,“ odpověděl pilot znuděně. „Není vám horko? Mám stáhnout topení?“

Astrofyzik jenom polkl. Warren řekl slovo třicetkrát jakoby nic. Uvědomil si, jak blízký vztah k technice Tajemných mají lidé, kteří dennodenně řeší na Deluge s Renem Dharkem záhady cizí civilizace.

Dokáže to! pomyslel si Craig a mínil tím Dharka.

„Kdy budeme u cíle?“

„Asi za hodinu. Na minutu přesně vám to neřeknu. Na takové vzdálenosti nám zatím chybí srovnávací hodnoty. Osmička letí na vzdálenost tisíce světelných let poprvé. Ale tenhle rekord zítra nebo pozítří určitě někdo zlomí!“

„Známe vůbec akční rádius těchto člunů?“

Warren se zasmál. „Zatím kladete jen otázky, na které vám nedokážu odpovědět. Nechci vás postrašit, ale nevím ani tohle...“

„A to si letíte... to chcete odletět tisíc světelných let daleko?“ zakoktal Craig a cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz.

„A zase se vrátit na Hope, Craigu, že? Už chápu vaše obavy. Trápí vás ta tisícovka? Pro Blesk to nic není. Jedničku, v níž létá Dhark, jsme testovali až do deseti tisíc světelných let. Ovšem bez posádky.“

„Osmičku ne?“

„Proč?“ Z Warrenova hlasu zaznívala neotřesitelná důvěra v Tajemné. „Nemějte strach, vrátíme se živi a zdraví.“

Craig to uklidnilo, i když nechápal proč. „A co bude, až doletíme do cíle?“

„Zatím nevím. Možná tam budou dvě kosmické lodi. Jenže na to se pohybují příliš pomalu. Možná asteroidy. To se už uvidí.“

Astrofyzik na to nic neřekl. Přemýšlel o svém plánu a tu si vzpomněl na intervalové pole. Věděl, že je pouze jednosměrné. Jenže pak nebude moci nic změřit. Svěřil se Warrenovi se svými obavami.

„Při ručním pilotování ho mohu zase vypojit. Jestli to jde i při téhle rychlosti, tak to ještě nikdo nezkusil. Nejsem sebevrah. Kdo by si mohl myslet, že kosmická loď při nadsvětelné rychlosti ještě zůstává v normálním kontinuu? Gravitace v kosmickém prostoru zřejmě neexistuje. Spásným andělem je při těchto rychlostech hmotná kontrola - zase jedno nové slovo. Díky jí se Blesk nestane energií. Každý si pod tím představuje něco jiného a každý by rád viděl, jak ten přístroj vypadá. Posloucháte mě vůbec, Craigu?“

Craig zaslechl jen své jméno. „Prosím?“

Warren se na něj nehněval. Už znal vědce a věděl, že když se zahloubají do svých problémů, tak nevnímají svět kolem.

Za chvíli měl Craig další otázku.

„Warrene, nedokážu si představit, jak Blesk může letět, když je celý v umělém mezikontinuu. Ten interval nás dělí od normálního kontinua. V intervalu jsou plošné projektory, ale mimo něj, tedy v normálním prostoru, musí být přece to ohnisko! Krucinál, vždyť tady nemůže být žádná vazba! Nebo ten interval není žádný zpotvořený miniprostor!“

„Taky jsme si to říkali, Craigu,“ řekl Warren klidně. „Vandekamp to ale vysvětlil. Tak za prvé – paprsky, které Blesk vysílá, hladce procházejí intervalem do normálního prostoru. Ale ne naopak! Za druhé – jenže ty paprsky – teď to přijde! – co je vysílají ty plošné projektory, vytvářejí mezi ohniskem energeticky stabilní vazbu!“

Craig potřásl hlavou. Warren mu chce namlouvat, že paprsky vytvářejí mezi ohniskem a strojem jakousi pevnou vazbu díky své energetické dráze! To bylo nad jeho chápání. Chtěl položit další otázku, když jeden z přístrojů před ním oživil. Spatřil čtyři zelené spirály a ty se nepříjemně rychle otáčely.

„A jéje, kosmická kontrola!“ vykřikl Warren.

Upřeně se díval na přístroj a s námahou se soustředil, aby dal telepatickému řízení přesnou a jasnou otázku.

Prostorové otřesy poblíž cílové oblasti! ozvalo se mu v hlavě a slyšel to i Craig.

Že by tento přístroj měl na starosti otřesy?

Překvapilo ho, že dostal odpověď. To bylo poprvé, co člun někomu odpověděl na otázku!

Mám držet kurs?

V boji s amfii získali první zkušenosti s Bleskem a telepatickým řízením. Teď Rul Warren poznal, že zdaleka nevědí ještě všechno.

Mám držet kurs? zopakoval hlas otázku ve Warrenově hlavě.

Držet kurs a neriskovat! potvrdil pilot.

„Co se děje, Warrene?“ neudržel se už Craig, cítil, jak mu vlhnou dlaně.

„Do normálního kontinua vnikly jakési kosmické lodi. Čtyři! Aspoň to hlásí hmotový zaměřovač. Nevidíte je ještě na obrazovce? Nastavil jsem teleoptiku na maximum...“

Astrofyzik se podíval na panorama. Vesmír byl černý s tisíci tečkami. Ale nikde žádná kosmická loď.

„Blíží se k nám, Craigu. Prozradily mi to dva přístroje. Snad se telepatická kontrola nezbláznila. Proč nás nezastaví?“ Warren však stále ještě neztrácel klid a rozvahu.

Podíval se na přístroje. Vyznal se už ve všech kromě tří. K čemu asi jsou? S uspokojením konstatoval, že Blesk změnil kurs. Hodnoty hmotového zaměřovače se neměnily.

„Pořád ještě nic, Craigu?“ zeptal se Warren netrpělivě.

„Nic... Teď! Panebože! To je ale netvor! Vždyť je to nějaká obrovská nádrž či co! Ne, jsou dvě. To letí na nás, Warrene?“

„To ještě nevím. Musíme chvíli počkat. Nedělejte si starosti...“

„Vždyť jsme už devět set padesát světelných let od Hope! Vaše nervy bych chtěl mít...“

Warren se jen pousmál a za chvíli zapomněl, že nějaký Craig vůbec existuje, protože na přístrojích spatřil něco, co mu začalo dělat starosti. Nechápal však, co se mu přístroje snaží říct!

Doorn se chtěl zdržet v Cattanu jen pár hodin a večer se vrátit do jeskyně.

Ale v laboratoři Hadruma Ismarana úplně zapomněl na Deluge, jeskynní komplex i na POINT OF.

Hadrum Ismaran byl odborníkem na vysokoenergetické vysílače a zíral.

„Něco takového jsem ještě neviděl!“ říkal už potřetí. „Tak touhle malou věcíčkou jsme se spojili se Zemí. A co má znamenat tenhle sedmiúhelník?“

Arc Doorn mávl rukou. „A co krátké vlny, Ismarane?“

Ismaran se zamračil. „Teď už nic nezměříme. Nemáme čím. Především jsem se chtěl se dvěma asistenty pustit do jednoho pokusu, ale měl jsem si na radši vzít kohokoli z ulice, ne takové blby. Pokus se nepovedl a navíc jsem přišel o nenahraditelné přístroje. Spálily se. Jenom jsem si odskočil k počítači a už to bylo...“

„Musíme být opatrnější,“ řekl Doorn, vzal do ruky fólii a srovnával nákres s otevřenou polokoulí. Plochu rozdělili na červený, zelený, žlutý a modrý čtvrtkruh. A v ní byla nepředstavitelná spleť různých dílků.

Hadrum Ismaran zřejmě neznal slovo netrpělivost. Klidně nechal Doorna, ať se vynadíví.

„Že by to byl urychlovač luxů? To se mi nechce věřit, Ismarane. Ty naše jsou přece velké jak stodola a...“, zadrhl se, pootočil přístroj a požádal o pinzetu číslo tři. Ismaran mu ji nic netuše podal.

Doorn strčil pinzetu do přístroje, něco v něm uchopil, pootočil pinzetou trochu doleva a vytáhl jakousi náprstkovitou součástíku.

„Jak vás napadlo, že se to dá vyndat pootočením doleva?“ žasl Ismaran.

Doorn otázku zřejmě neslyšel, díval se na součástku a řekl: „Dobře věděli, proč nepoužívají dráty a tištěné spoje. Nevykládejte mi, že už nemáte nic, čím byste mohl vyzkoušet výkon urychlovače luxů.“

GALAXY měla tři urychlovače, které zaplňovaly tři kabiny. Takové urychlovače Doorn znal a vyznal se v nich. Vyzná se však v tomhle náprstku?

O tom Ismaran pochyboval.

„Tak co?“ naléhal Doorn a vstal. Předmět držel jako svátost.

Odpovědi se nedočkal.

Ta nejvýkonnější vysílačka, s jakou se lidé kdy setkali, se náhle rozzářila chladným, hrůzně bílým světlem!

Ismaran zařval bolestí a zakryl si oči.

Arc Doorn reagoval rychleji a stačil oči zavřít. Ale tenká víčka neskýtala dostatečnou ochranu před tím nemilosrdným přívalem světla, jež bylo od vteřiny ke vteřině stále silnější.

Doorn upustil urychlovač, ani si neuvědomil, že ho při útěku ke dveřím rozšlápl. Vrazil do Ismarana a vystrčil ho ze dveří. Ismaran nařikal bolestí. Doorn si do krve rozkousl ret. Oba si už mysleli, že přišli o zrak. Na chodbě zaslechli kroky a první výkřiky!

„Utečte!“ zařval Doorn. „Nedívejte se do toho světla! Všichni ven!“

Kdosi ho vzal za loket a vyváděl ho. Jiný zase zavolal do nemocnice a sháněl očiře. Ismaran ležel na zemi a úpěl. Doorn cítil, jak mu po tváři stékají slzy. Bolest v očích byla přímo nesnesitelná.

Asi za tisíc let mu někdo řekl: Jsem oční lékař. Vznášedlem ho dopravili do nemocnice, kde už bylo všechno připraveno. Doorn ještě slyšel syčení injekční pistole...

Když se probudil, uvědomil si, že je v posteli.

„Jak se cítíte?“ zeptal se příjemný ženský hlas.

„Báječně!“ prohlásil Doorn a rázem si strhl obvaz z očí. „Au, už to zase bolí...“ Před očima se mu roztančily černé skvrny, ale nebylo jich zase tolik, aby nespátřil půvabnou dívku a její vylekaný pohled.

„To jste neměl...“, řekla s lehkou výčitkou v hlase. „A já vás měla hlídat!“

Bolest trochu polevila. Na Doornově pórovité tváři se objevil první úsměv. „Nedělejte si starosti. Já to vezmu na sebe. Oči mě už skoro nebolí. Jak je Ismaranovi, sestřičko?“

„Skutečně to už tolik nebolí?“

Doorna, který byl sirotek a neprožil zrovna šťastné dětství, teď hřálo, že má o něj někdo starost.

Černé skvrny se zvolna ztrácely, bolest rapidně polevovala. Viděl dvě tmavé oči, rozkošný nosík a ústa do srdíčka. Sestřinu tvář rámovaly tmavé, dozadu sčesané vlasy.

Znovu se zasmál a usmál se na ni.

Teď se už smála i ona a vydechla si. „Mohlo to dopadnout i jinak“, řekla a najednou pod jeho pohledem zrudla.

„Sestří...“, volal za ní, ale už byla pryč.

Za půl hodiny sedel u Ismaranova lůžka. Ismaran se také dávno probral z narkózy a sháněl se po lékaři, aby mu sundal obvaz.

„Je to na vaši zodpovědnost“, povolil lékař nakonec. „Abyste nám pak něco nevyčítal!“

Když Doorn a Ismaran opustili nemocnici, s údivem zjistili, že tam nebyli ani hodinu. Vznášedlem se okamžitě vrátili do laboratoře, kde se vše zatím uklidnilo. Nebyla tam už žádná cizí vysílačka, která by vyzařovala chladné pronikavé světlo.

Nebyla tam vůbec žádná vysílačka!

Polokulovitý předmět sice ještě ležel na stole, ale jeho vnitřek vyhořel!

Jediná možnost, jak navázat spojení se vzdálenou Zemí, byla ztracena!

Doornovi vhrkly do očí slzy vzteku a zklamání. Odvrátil se, aby to Ismaran neviděl. Náhodně se podíval na hodiny.

Stály!

Doorn si přitom nic nepomyslel.

„Vrátím se na Deluge. Ren Dhark bude mít určitě radost...“

Dveře nechali prve otevřené a teď v nich stál jeden vědec. „Dharka jen tak neuvidíte. Odletěl do kosmu, on a čtyři další Blesky...“

„Cože? Dhark a do kosmu?“ divil se Doorn.

„To nevíte, že ve vzdálenosti tisíce světelných let vnikly do našeho prostoru nějaké lodi?“

„Ne! A kdy?“

„Asi ve 14.35...“

14.35, pomyslel si. Ten čas mu byl nějak povědomý.

Že by v nemocnici? Třeba když usínal v narkóze – že by se o tom bavili lékaři?

Maně pohlédl znovu na hodiny.

Bylo na nich 14.35!

Zavrtěl hlavou. Nesmysl, který ho právě napadl, ho zděsil. Že by vysílačka měla nějakou souvislost s tím prostorovým otřesem?

Doorn přimhouřil oči. Najednou ho začaly zase bolet. Uznal, že přece jen měl poslechnout lékaře a zůstat v nemocnici.

Ještě jednou se podíval na hodiny. Bezděky nahlas řekl: „Čtrnáct třicet pět“ Pak se otočil k Ismaranovi. „Vracím se na Deluge. Tady jsem už k ničemu.“

Ismaran jen přikývl. Stál nad tím, co zbylo z vysílačky a vrtěl hlavou. Ani si nevšiml, že se Doorn spojil s Prstencovou jeskyní. Trhl sebou, teprve když Doorn vykřikl: „Cože?!“

„Kdy? Chci přesný čas!“ naléhal Arc.

„Ve 14.35,“ řekl Miles Congollon. „Jen se podívejte na to peklo, Doorne!“

Sibiřan Doorn se okamžitě rozhodl „Za pár minut jsem u vás.“ Podíval se na Ismarana. „Poletíte se mnou? Ale že se ptám! Dva uvidí víc než jeden.“

Jenže Ismaran chtěl nejdřív vědět, proč by měl letět na Deluge.

„To vám řeknu cestou, Ismarane. Dělejte, nemáme moc času!“

„Tak, oč jde?“ zeptal se znovu Ismaran, když se už hnali nad oceánem.

„Ve 14.35 vnikl do normálního kontinua ve vzdálenosti tisíc světelných let od Hope svazek kosmických lodí. Ve stejnou dobu se v Prstencové jeskyni rozběhly stroje, které ještě nebyly namontovány do POINT OF. Ve 14.35 začal náš vysílač...“

„Doorne, vaše kombinace je naprosto šílená. Kvůli tomu mě vláčíte na Deluge?“

„Ano! A ještě mi budete muset dokázat, že je to skutečně šílenství. Taková shoda není určitě náhodná!“

„V případě toho vysílače bych nemluvil o žádné náhodě!“ namítl Ismaran. „Způsobil jste to tím, že jste vyndal onen urychlovač...“

„A i kdyby. Jak si pak vysvětlíte to, co se stalo ve stejnou dobu v Prstencové jeskyni? Co?“

Doorn marně čekal na odpověď.

Ismaran mlčel Doorn pak už také nic neříkal, dokud nespátl na obrazovce Deluge. „Už tam budeme.“

Ale Ismaran mlčel dál.

Hlavní Cattanský vysílač volal osmičku.

Cattan volá osmičku! Ozvěte se! Ozvěte se! Rul Warren volání nezachytil. A i kdyby – neměl by ani čas odpovídat.

Už pochopil, co mu přístroje chtěly říct!

Ony lodi na ně útočily!

Maličký člun byl silně ostřelován paprsky!

Dvě kosmické lodi, připomínající tvarem nádrže, dlouhé sedm set padesát metrů, pálily ze všech sil!

Jen žádné riziko! nakázal mu Ren Dhark a totéž přikázal Warren telepaticky člunu.

Astrofyzik za ním vykřikl „Co je to na té obrazovce?“

Warren krátce pohlédl na svoji projekci. Tak silnou palbu neočekával. Bylo to stokrát horší než v potyčkách s amfii!

Změť temné rudých a fialových paprsků protrhávajících černý kosmický prostor.

Mám opětovat palbu? ozvalo se mu v hlavě.

Warren si dokázal živě představit, jak by asi astrofyzikovi bylo, kdyby ten hlas zaslechl taky.

Warren sebou trhl. Ve člunu začalo bzučet cosi, co mu nahánělo strach.

Pal! pomyslel si a najednou znovu prožíval válku s amfii.

Bzučení prudce zesílilo.

„Co teď?“ zeptal se třesoucím se hlasem Craig.

„Musím zavolat Cattan! Já na to úplně zapomněl!“ vykřikl Warren.

Nadsvětelné fungující paprskomet osmičky zahájil palbu. Trpaslík proti dvěma obrům!

Červený paprsek protal ty temně rudé a fialové. Hluboko v kosmu zaplálo jakési slunce.

Celá kabina bzučela.

Člun musel v těchto vteřinách odolávat palbě z více než dvanácti paprskometů! Ono nové slunce stále ještě zářilo.

Warren přimhouřil oči a upřeně hleděl na projekci. Polovička paprsků se ztratila. Vzdálené slunce se změnilo. Jako by vybuchlo. Ale jeho záblesk byl příliš slabý.

„Že by skutečně zdrhali?“

To vykřikl Rul Warren. Díval se střídavě na přístroje a na projekci. Za ním těžce oddychoval Craig.

„Warrene?“

„Zdrhají! Všichni! Berou kurs na žlutý sektor! Náš Blesk už ukončil palbu. Tak to se mi líbí, Craigu! A tady tenhle přístroj...“

Kosmická kontrola stroje se ozvala podruhé.

Tisíc světelných let od Hope došlo k dalšímu prostorovému otřesu. Cizí lodi zmizely do jiného prostoru. Jen ony dva neznámé objekty, které byly zaměřeny z Hope, putovaly dál po své dráze.

Warren úplně zapomněl, že chtěl Craigovi vysvětlit funkci jednoho přístroje. Všiml si, že Blesk už nebzučí. Kosmická kontrola ukazovala nulu. Hmotový zaměřovač udával o dvou neznámých objektech opět tytéž hodnoty jako před bojem.

Vrátit se na původní kurs. Neriskovat! pomyslel si Warren. Neuvažoval nad tím, na jakém principu telepatická kontrola pracuje. Napadlo ho, že ani ona není bez chyby. Nebyl ochoten si přiznat, že by chyba mohla být v něm.

Najednou zaslechl:

Cattan volá osmičku. Ozvěte se! Ozvěte se!

Když si uvědomil, jak dlouho je už volají, připravil se na Dharkova ostrá slova. Informujte o situaci!

Teprve teď se Warren ozval.

„Situace je dobrá,“ řekl do mikrofону a krátce pohlédl na hmotový zaměřovač. Když se podíval na údaj o vzdálenosti, lehce sebou trhl. „Moment! Zůstávám na frekvenci, ale teď není čas na dlouhé řeči. Jsme od těch objektů už jenom padesát kilometrů. Dám maximální zvětšení a... Panebože, vždyť jsou to gigantické konzervy!“

„Jak veliké?“ zeptal se Cattan.

„Průměr sedmdesát a výška sto padesát metrů. Určitě jsou to kosmické lodi! Mají vypnutý pohon nebo jim odešly konvertory.“ Pak Warren i Craig zapomněli, že jsou spojeni s Cattanem. „Haló!“ naléhal hlas z Cattanu.

„Co je zase?“ zeptal se Warren. „Já teď skutečně nemám čas na nějaké...“ „Letí k vám Ren Dhark s jedničkou a se čtyřmi dalšími Blesky. Jak to vypadá?“

Do relace vstoupila další vysílačka. „Tady Dhark! Warrene, chci stručnou zprávu! Ale stručnou!“ „Dobře, pane! U konzerv se objevily čtyři lodi připomínající nádrže. Se dvěma střet. Opětoval jsem palbu. Všechny čtyři ustoupily do jiného kontinua. Oblétávám teď jednu konzervu ve vzdálenosti tři set metrů.“

„Warrene, jenom žádné riskování. Přejděte na automat“ „Stalo se.“ „Konec.“

Ani Cattan se už neozýval.

Osmička srovnala svou rychlost s rychlostí obou lodí. Blesk pomalu kroužil kolem plechovky. Snímací zařízení běžela na maximum. Blesk namířil světlo na plechovku. Viděli i ty nejmenší podrobnosti. Warren přimhouřil oči. Loď neměla energetický štít. Tím se podobala GALAXY. „Craig, co vy na to?“

Ale Craig se po nedávných událostech ani nevzmohl na odpověď. Znovu se ozvala kosmická kontrola.

Prostor se opět rozechvěl vniknutím jakési kosmické lodi. Necelých dvacet kilometrů od Blesku se objevila jedna z těch sedm set padesát metrů dlouhých lodí. Telepatické řízení už zareagovalo. Jednalo podle příkazu neriskovat. Osmička okamžitě zahájila palbu na neznámou loď. Rul Warren tomu nestačil zabránit. Díval se jen na ohňostroj energetických výbojů, jak se třísí o ochranný štít cizí lodi.

První výstřel Blesk minul.

Craig a Warren se podívali na panoramatickou projekci. Pak najednou jako by jim do kabiny zazářilo slunce. Ani se nestačili podívat.

Červený jehlový oheň prorazil nepřátelský štít, zasáhl plášť lodi a vyvolal atomovou reakci, která se okamžitě rozšířila na celou loď.

Hrůzné slunce v kosmu!

Trpaslík porazil obra!

Inteligentní bytosti v neznámé lodi zahynuly v atomovém orkánu.

Rul Warren neměl příliš dobrý pocit. Znal Dharkův názor na podobný způsob seznamování. Po bitvě s amfií vysvětlil všem bitevním pilotům, že podobné zbraně mají používat jenom v případě nejvyšší nouze!

„Zatracenej život...“, zaklel Warren. „To jsem naposled pilotoval Blesk!“

Vztekle se podíval na panel. K čemu tenhle masakr, pomyslel si a pak sebou škubl.

Neriskovat znamenalo v tomto případě použít všechny zbraně, protože v cizí lodi běžely konvertory naplno, jen aby dodaly dost energie palubním zbraním.

Taková byla logika telepatického řízení. Pro ní bylo jedna a jedna vždycky jen dvě. Neptala se, zda zahynou inteligentní bytosti, nebo ne.

Warren zavolal jedničku.

Dhark si mlčky vyslechl Warrenovo hlášení.

„Děkuji, Warren. Jsme u vás asi za dvacet minut. Nic už nepodnikejte. Počkejte na nás. Konec.“

„Warrene,“ ozval se Craig, „to bylo poprvé a naposled, co jsem dobrovolně letěl do kosmu. Jsem astrofyzik a ne destruktork!“

Rul Warren na to nic neřekl. Jeho pasažér byl nervově na dně. Nemělo smysl pouštět se s ním do nějakých diskusí.

Jenže Craig diskutovat chtěl. „Slyšel jste mě vůbec?“

„Ale jo, Craigu. Určitě mi povíte, co v těch lodích najdeme, až je otevřeme. Co asi?“

„Určitě ne vepřové ve vlastní šťávě!“ odpověděl vztekle Craig. „Snad si nemyslíte, že Ren Dhark do těch plechovek poleze? Tak neopatrný určitě nebude.“

Warren se jen zasmál. „Dhark a neopatrný? To nikdy! Ten vždycky ví, co může riskovat...“

„A jednoho dne se zmýlí a co pak?“

„Pak jsme tady přece ještě my a dostaneme ho z toho!“

Rozčilený astrofyzik užil poněkud hrubého výrazu.

Rul Warren se s ním už dál nebavil.
Čekal na Dharka.

Miles Congollon a profesor Dongen očekávali Doorna a Ismarana venku před antigravem. S nimi tam byli všichni, kteří pracovali v Prstencové a Strojové jeskyni.

„Arcu,“ řekl Congollon, „do jeskyně nemůžete. Dhark dal příkaz k evakuaci! Zůstaňte tady.“

„Půjdu tam. Někdo tam musí!“ trval Doorn na svém.

Profesor Dongen si vzal Ismarana stranou. „Domluvte mu. Na mě nedá. Je to paličák.“

Ale to věděl i Ismaran. Podíval se na Doorna. Congollon do něj zrovna hučel horem dolem. Arc jako by byl hluchý. Strčil si ruce do kapes a klidně se na něj díval.

„Congollone, vy se z toho ukecáte,“ skočil inženýrovi do řeči.

„Doorne, vyprošuji si takové drzosti...“ Arc Doorn se prudce otočil a zamířil k Vandekampovi.

„I vy mě chcete obracet na pravou cestu?“ zeptal se ho nabručené. „Nebo mi dáte informaci, kterou mi Congollon odpírá?“

Vandekamp už několikrát předvedl, že je čistokrevný cholerik, ale s Doornem se ještě nedostal do střetu.

„Kdybyste se dal radši ostříhat. Možná byste pak měl více přátel, Doorne...“

Doorn jenom mávl rukou. „V kolik hodin to začalo v Prstencové jeskyni podruhé, Vandekampe?“

„Proč vás tolik zajímá čas? Já si myslel, že to tam chcete dát do pořádku!“

„Mě ten čas zajímá. Kdy to bylo?“

„V patnáct dvacet osm.“

„Takže přece jen...!“ řekl zamyšleně Doorn a Vandekamp na něj jenom zíral. Doorn přešel k Ismaranovi a Dongenovi.

„Hadráme, ta hodina souhlasí i v tomto případě. Půjdete se mnou?“

Teď profesor Dongen zíral. Všiml si, jak Ismaran vykulil oči, jak přikývl a pak šel s Doornem k antigravu.

„V patnáct dvacet osm,“ vysvětloval Doorn kolegovi, „tedy v době, kdy došlo k druhému prostorovému otřesu, se v Prstencové jeskyni rozběhlo několik dalších strojů. Pak všichni utekli.“

Antigrav je nesmírnou rychlostí unášel k Prstencové jeskyni.

„Stále se mi nechce vaší teorii věřit,“ řekl Ismaran. „To všechno může být jenom náhoda a zavede nás na špatnou stopu. Ještě si to zvažte, Doorne. Před tisíci lety Tajemní opustili Hope a...“

Doorn ho přerušil. „To se říká. Věří se tomu. Nevěřím, že uprchli. Útěk to nebyl. Docela rád bych to jednoho dne dokázal. Ale pokračujte...“

„Veškerá technika je stará tisíc let. Dokud Ren Dhark nevníkl do jeskyně, nic se nedělo. Jenže to si jenom myslíme. Můžeme to dokázat? Ne! Co když ty stroje jsou řízeny z jiné planety? Můžeme to dokázat? Taky ne! Můžeme...“

„Díky, Ismarane. To mi stačí. Každý máme svůj názor. Časem se uvidí.“

„S vámi se nedá diskutovat,“ konstatoval Ismaran a litoval, že šel s Doornem do jeskyně.

V Prstencové jeskyni je uvítal pekelný hluk. Na trupu POINT OF se odrážely blesky z přístrojů.

Ismaran si ucpal uši. Díval se na Doorna, který stál u výstupu z antigravu a seznamoval se se situací.

„Myslel jsem, že tady chcete udělat nějaký pokus, Doorne. Chcete tady přece něco dokázat, ne? Tak na co čekáte?“ Ismaran litoval stál víc, že sem šel. Kolem jen samé zášlehy a výboje. Co když všechno skončí výbuchem? Své otázky vyrval Doornovi do ucha. Jinak se ani dorozumívat nemohli.

Sibiřan se pomalu procházel jeskyní. Oči mu zářily nadšením. Měl pocit, že pravda je na dosah ruky.

Tak je to, myslel si, když stál před válcem o průměru čtyř a výšce asi jednoho metru. Z válce najednou vyšlehl modrý výboj a roztříštil se o plášť POINT OF.

Arc Doorn okamžitě zapnul vifon a zavolal Cattan. Zajímalo ho, jestli náhodou nedošlo k třetímu prostorovému otřesu.

Spojení bylo špatné. Při takových výbojích tomu nebylo divu. Doorn si musel přitisknout vifon k uchu.

„Zrovna teď! Před pár vteřinami... Bylo to přesně v...“

Tak přesný čas ho zase nezajímal. Na vlastní oči viděl, jak mrtvý přístroj najednou oživil a vystřelil modrý paprsek.

Měl z toho všeho radost. To, co ostatní donutilo k uteku, umožňovalo jemu, aby se lépe seznámil s cizí technikou.

Kdo by jen řekl, že více než polovina strojů je energeticky autonomní? Byl přesvědčen, že všechny tyto agregáty se musí umístit v POINT OF. Šlo už jen přibližné o setinu instalovaných strojů. To znamená, že v POINT OF musí být nesmírné množství energie!

Doorn se podíval, co dělá Ismaran. Pohledem náhodou zavadil o vstup do antigravu.

Přimhouřil oči. Stál tam Congollon s Dongenem a Vandekampem. A Ismaran šel k nim!

Congollon, eurasiat s mandlovýma očima skoro bez brv, se mlčky díval na Doorna. Na hádku už dávno zapomněl.

„Je to šílenství...!“ konstatoval Congollon.

Doorn se zřejmě opravdu choval jako šílenec, ale neuvažoval o tom. Přešel ke skřínce, z níž vystřeloval silný energetický paprsek. Paprsek ho příliš nezajímal. To je věc příslušných expertů. Spíš ho zajímaly kontakty, jimiž bude tento stroj napojen na ostatní. Kontakty byly jen tisícinásobnou zvětšeninou spojů ve zničené vysílače.

Díval se na ně, skoro do nich vstrčil hlavu. Něco takového ještě neviděl. Tady se může konečně něco naučit.

Miles Congollon byl ale jiného názoru.

Eurasiat, který nemohl vidět druhého v nouzi, vystartoval. V tom hluku ho Doorn neslyšel. Miles ho popadl za límec a strhl ho zpět.

„To vás už omrzelo život?“ zařval mu do ucha.

Doorn instinktivně napřáhl pěst. Když zjistil, že je to Congollon, uklidnil se a potřásl hlavou. „Jak by vám bylo, Congollone, kdybych vás tři dny před státnicemi takhle rušil?“

„Cože?“

Doorn ho odtáhl do Strojové jeskyně, kde nebyl takový rámus. Ostatní šli za nimi. I oni chtěli Doornovi vyčinit.

„Jděte mi s tím k šípku! Víím, co si mohu dovolit. Prve došlo k třetímu otřesu. Ve stejnou chvíli spustil v Prstencové jeskyni další agregát. Je vám jasné, co to znamená?“

Nechápavé se na něj dívali. Ismaran stál úplně vzadu a neřekl ani slovo. Doornovy teorie už znal.

Doorn pokračoval: „POINT OF se propojila se všemi agregáty, i s těmi nezamontovanými!“

Profesor Dongen se rozchechtal. Vandekamp si už chtěl zatukat na čelo, ale včas se zarazil a celý zrozpačitěl.

Doorn si prohrábl rudou hřívu. Vlasy měl už tak dlouhé, že by si mohl zaplést cop. „To chci po vás moc, co? Fantazie jste měli vždycky jako šafránu. Spolehněte se na to, že Tajemní fantazii měli. Udělali jedinou chybu – považovali nás za chytřejší, než ve skutečnosti jsme...“

Nechal je být a přešel zase do Prstencové jeskyně. Dongen, Vandekamp, Congollon a Ismaran si vyměňovali názory na Doornovu potrhlou teorii. Ismaran dal k lepšímu, jak se jim roztavil miniaturní vysílač. Najednou si Congollon všiml, že Doorn s nimi není, a vběhl do rachotu Prstencové jeskyně. Nic se tam nezměnilo. Pouze Doorna nikde neviděl. Antigravem jeskyni opustit nemohl. Kde tedy je?

Ren Dhark pilotoval jedničku, druhého pilota mu dělal Doraner. Ve dvojce byl Riker s Voncevem. Ani Riker nepustil Vonceva k řízení. Každá hodina praxe mu byla dobrá, na Hope se k létání nedostal.

Ren se krátce podíval na panoráma. Ostatní čtyři letěli za nimi. Letět v tak těsné formaci bylo možné jen díky telepatickému řízení.

Před třemi minutami přešli na podsvětelnou rychlost. Blízká slunce se opět zastavila. Čerň kosmu se nijak nezměnila. Kolem nich byla ta věčná propast, ale nikdo z nich ji už za propast dávno nepovažoval. Blesky jim dodaly dosud nepoznanou sebedůvěru.

Znovu se ohlásil Warren. Nic nového. Tato zpráva Dharka trochu zneklidnila. Riker měl stejné pocity. Spojil se s Renem a zeptal se: „Neměli bychom si pro všechny případy vzít skafandry?“

Z jeho otázky se nakonec vyvinula krátká debata, kterou se jim však nepodařilo dotáhnout do konce. Pět člunů bylo u cíle. Deset mužů vidělo v obrazovkách hnědou kosmickou loď osvětlenou osmičkou.

Čluny zabrzdily a vznášely se jen sto metrů od plechovek.

„Všem!“ ohlásil Ren Dhark. „Přebírám velení. Potvrďte!“

Všechny čluny potvrdily.

„Nevkus! Ani to nevypadá jako loď. Kde asi mají pohon?“ ozval se za Dharkovými zády Mike Doraner.

Stejnou otázku si už položili všichni.

„Všem! Osvítit první loď!“

Plechovka se přímo topila v záplavě světla. Ren Dhark přepnul sledovače na maximální zvětšení. Ukázala se mu tak sice jen část neznámé lodi, zato však viděl každou nerovnost jejího povrchu. Metr po metru si prohlížel plášť.

Trvalo to asi hodinu.

Potom Ren Dhark nařídil, aby osvětili další část lodi. Zklamání nedával nijak najevo. Čluny bleskurychle změnily polohu a znovu začalo nudné prohlédávání.

Jednou se Ren otočil na Mika: „Doufám, že sledujete prostorovou kontrolu?“

„Jejda! Nějaká návštěva, to je to jediné, co by nám teď ještě tak chybělo!“

Čas plynul, ale nikdo nedával najevo netrpělivost

„Všem! Přišel jsem na vchod. Kruhový. Průměr čtyři metry. Riker a Szardak se připraví k výstupu!“ Ren Dhark už chtěl říct konec, ale pak se lehce narovnal v křesle a po krátkém zaváhání zavolal Warrena: „Warrene, prohodíte se se Szardakovým kopilotem! Souhlasíte, Szardaku?“

Craig se chtěl bouřit, ale Warren ho nepustil ke slovo. „Zatáhněte si skafandr, Craigu, ať nenastydnete.“

Piloti, kteří si měnili místa, prokázali, že v tom mají přímo vojensky výcvik. Janos Szardak ohlásil, že je všechno v pořádku. Rul Warren na to potřeboval dvakrát více času. Věděl, že Craig nemá výcvik a proto s ním prošel jednu bezpečnostní kontrolu za druhou.

„Když vystoupím, nic se nestane,“ řekl mu. „Ve skafandru jste v bezpečí!“

Pětka visela těsně vedle osmičky. Když se otevřel poklop, Warren vstal, a lehce se odrazil.

Kolem něho jen černý vesmír. Vznášel se nad propastí. Hvězdy se mihotaly na černém sametu. A nedaleko osvětlená konzerva. Proti němu se vznášela jakási postava s rozpřaženýma rukama, minula ho ve vzdálenosti několika metrů. Pokynuli si.

Za minutu už měl Ren Dhark hlášení, že výměna proběhla v pořádku.

Mike Doraner s napětím čekal, jaký povel dá Ren Dhark nyní. Připravoval se na nějaké překvapení.

Ren si trochu odkašlal, pak klidným hlasem pravil do vysílačky. „Všem! Až vystoupíme, čluny se rozestoupí v padesátikilometrové vzdálenosti od neznámých objektů. Udržovat spojení! Konec! - Haló, Dane a Szardaku, jasný?“

Ozvalo se dvakrát, že je všechno jasné.

„Výstup!“

Kolem krku měl Dhark tři plastické řemeny a na nich se pohupovaly malé přístroje. Vystoupil, jako by vystupoval na Hope ze vznášedla. Pomalu se nesl k neznámému objektu.

Čluny se začaly vzdalovat a Ren Dhark musel rozsvítit reflektor. Byli tam teď s Danem a Szardakem sami.

Lehce narazil do kovového pláště. Ohmatávali uzavřený vchod.

„Mám zkusit odposlech?“ zeptal se Szardak.

„Dobře. A Dan se pokusí najít otevírací mechanismus.“

Dan Riker zkoumal obrysy vchodu a Janos Szardak zatím přitiskl na plaší bílou destičku a napjati naslouchal. Ren Dhark se o ty dva nestaral. Zapnul na svém skafandru miniaturní energetický zaměřovač a snažil se lokalizovat zdroj energie neznámého objektu.

V tom okamžiku mu připadalo jako zázrak, že se jim v osmi různých symbolech Tajemných podařilo poznat číslovky od nuly do sedmi. Vděčili za to vlastně Anje Fieldové.

Pracoval s cizím přístrojem tak samozřejmě, jako by ho znal od dětství

Zdroj energie byl uprostřed lodi.

Udivení potřásl hlavou.

Zdroj měl výkon pouhých 127 kilowattů!

Žádný další zdroj neobjevil.

Janos se mu ohlásil vysílačkou: „Rene, tohle je rakev. Slyším jen jakýsi pravidelný šum, jinak nic!“

„Dobrovolně nás ten člun do sebe nepustí,“ ozval se Dan Riker. „Ještě jsem na nic nepřišel.“

„Vnikneme tam násilím, nebo to necháme být?“

„To druhé nepřipadá, Rene, v úvahu!“

„Jenže každou chvíli můžeme očekávat nějakou návštěvu z jiného prostoru!“ namítl Ren Dhark.

„Přece se nevzdáme!“ postavil se Szardak na Rikerovu stranu.

„Dobrá! Tak to otevřeme vlastními prostředky. Podej mi jednu nálož termiplusu, Dane!“

Termiplus byl ještě pozemský výrobek a uplatnil se při těžbě minerálů na planetě Low v soustavě Capelly. Dal se použít i v kosmickém prostoru, protože obsahoval kyslík.

Dhark přitiskl nálož na střed vchodu, pak našrouboval malou elektrickou roznětku. „Třicet vteřin musí být až dost Dane, ty uhneš doleva. Szardak a já doprava. Pozor!“

Stiskl roznětku a odrazil se od lodi.

Termiplus dokázal vyvinout teplotu 55 000 stupňů a roztékal se po povrchu jako kaše.

Tři muži z bezpečné vzdálenosti sledovali, jak se šíří bleděmodrá záře, dosahuje skoro tří metrů a pak se prudce zažírá do pláště lodi.

Za minutu bylo po všem. Muži se blížili k chladnoucímu otvoru.

Podívali se dovnitř. Spatřili hnědé potrubí. Nikde žádná odbočka ani dveře, nic.

„Něco takového jsem ještě neviděl,“ zabručel Janos Szardak.

„Moment,“ řekl Ren Dhark a navázal spojení s čluny. „Všem! Museli jsme vstup otevřít násilím. Možná vstoupíme do neznámé lodi. Nevíme, co nás čeká. Radiové spojení může být pro nás životně důležité. Nechtě příjem na nejvyšší výkon. Konec!“

„Rene, myslíš, že je to nebezpečné?“ zeptal se Dan Riker.

„Ano. Musíme počítat s tím, že se každou chvíli mohou ukázat ty neznámé lodi. Nezapomeň, že osmička jednu zničila, takže se s námi nebudou nijak mazlit...“

„Měli bychom se podívat dovnitř,“ řekl Szardak. „Takovou příležitost už možná nikdy nebudeme mít.“

„Tak dobře. Jdeme na to,“ rozhodl se Ren Dhark.

Dan znal Rena jako nikdo jiný. Překvapeně se na něj podíval. Cítil, že to pro Rena nebylo snadné rozhodnutí: Prozradil ho tón hlasu.

Radši se na to vykašleme, chtěl už říct Dan, ale Szardak už vykřikl: „Nic jiného jsem nečekal. Jde se na věc!“

A tak Dan Riker radši nic neřekl.

Janos Szardak vnikl do lodi a Ren Dhark hned za ním.

* * *

Na Hope nikdo netušil, co se odehrává daleko od nich tisíc světelných let v kosmu. Muži v Prstencové jeskyni ani neměli čas myslet na nějakého Dharka nebo Rikera.

Hledali Arca Doorna!

Venku nebyl! To si dal Congollon zjistit. Jenže v Prstencové jeskyni ho taky nikde vidět nebylo.

Přišel za nimi Manu Čobe. Congollon se na něj obrátil: „Musíme se pádívat do lodi. Půjdete s námi, Čobe?“

„Vy jste se zbláznil, Congollone!“ skočil mu do řeči Vandekamp. „Jen se podívejte na ty vchody. Tříská do nich jeden výboj za druhým! Dovnitř se živ nedostanete! Doorn tam nemůže být!“

„To ho teda znáte moc málo!“ vykřikl Congollon. „Musí tam být. Jinak bychom ho už dávno našli!“

„Myslíte?“ ozval se profesor Dongen. „Nemusela z něho zbýt ani hromádka popela! Třeba ho budeme hledat až do soudného dne a sejdeme se s ním až na onom světě.“

„Nevěřím!“ řekl Congollon. „Jestli se bojíte, tak tam půjdu sám!“

„Tady zůstanete!“ poručil mu Vandekamp. „Zůstanete tady, Congollone, i kdybych musel použít násilí.“ Vytáhl z pouzdra paralyzátor.

Miles Congollon se křečovitě pousmál. Klouzal pohledem po svých družích: Manu Čobe, Vandekamp, profesor Dongen. Ismaran.

Špatně ho znají! A na nějaký paralyzátor se on může vykašlat!

Dostane se do lodi! Nikdo mu v tom nemůže zabránit!

Vandekamp mu zřejmě četl myšlenky. „Congollone, já vás varuju! Nedostanete se dál než...“

Prerušil ho Manu Čobe. „Vandekampe, půjdu s Congollonem. Je to moje lékařská povinnost!“

„Čobe, moc si tady nevyskakujte,“ dal mu Vandekamp najevo své antipatie. „S takovým tyjátkem si na mě nepřijďte. Ren Dhark mi nakázal, abych se staral o bezpečí svých kolegů. A já se o ně postarám třeba násilím!“

Čobe si rychle projel černé, uměle narovnané vlasy. Široké rty se mu otevřely a zase zavřely.

„Jsem lékař! Ani Dharkův rozkaz mi nemůže zabránit v plnění mých povinností. Ani Dhark by mi v tom nebránil. Jsem přece lékař, pochopte to!“

Vykřikl to na něj a dokonce se mu podíval zpříma do očí!

Miles Congollon jen polkl. Vzpomněl si na časy, kdy nikdo z nich Čobemu nevěřil už jen pro ten uhýbavý pohled.

Vandekamp uhnul očima! Prohrál.

„Schovejte tu bouchačku, Vandekampe!“ vyštěkl Čobe. „Dělejte! Nechovejte se k nám jako k nějakým banditům!“

Profesor Dongen chtěl zasáhnout a postavit se na Vandekampovu stranu.

„Tak bude to?“ zařval Čobe.

„Dělejte si teda, co chcete!“ vybuchl Vandekamp. „Blázne! Hrajte si na doktora a jděte se dát zabít! Šašku...“ Řval a běsnil a přestal se ovládat. Paralyzátor však vrátil do pouzdra.

Čobe najednou zase uhnul očima. Otočil se a pomalu šel ke Congollonovi „Půjdeme?“

Congollon se zasmál, kývl a pak se šli podívat, kterým vchodem to bude nejlépeší. Jenže všude to bylo stejně nebezpečné!

* * *

Vnikali hloub a hloub.

Mrtvá loď!

Lod' bez atmosféry!

Před nimi tančily kužele světla. Ren Dhark šel vedle Janose Szardaka. Dan Riker dělal zadáka. Před nimi už byl konec potrubí.

Pak stáli před něčím, co připomínalo pozemský nákladní výtah. Viselo to v kolmém potrubí. Výtah mohl mít průměr takových sedm osm metrů.

„K čemu jsou tady ty mříže?“ divil se Szardak. „A je to nízké. Ani ne metr...“

Dan Riker se podíval šachtou nahoru. „Ani lano nevidím. Nic. Jenom jedno podlaží za druhým. Jak se dostaneme nahoru?“

„Nebo dolů,“ skočil mu do řeči Ren. „Ale než se do něčeho pustíme, musím zkontrolovat spojení...“

Jednička se ozvala okamžitě. „Příjem skvělý. Tady vše v pořádku!“ hlásil Mike Doraner. Ren Dhark poděkoval. „Zkusíme se na to postavit,“ řekl pak. „Ty zůstaneš pro jistotu tady, Dane!“

„Srdečný dík!“ prohlásil navrčeně Riker. „Nic jiného jsem ostatně nečekal.“ Ren se na něj významně podíval.

„Jako bych nic neřekl,“ poznamenal Riker a mávl rukou. Někdo zůstat musel. Ren Dhark a Janos Szardak vylezli na mříž.

„A co teď...?“ zeptal se Szardak a výtah začal najednou stoupat. „Seskočit!“ křikl na něj Ren Dhark. Sotva seskočili, výtah se vrátil do původní polohy.

„Mně se to nějak nelíbí,“ prohlásil Ren Dhark. „Měli bychom se vrátit a...“ Dan pohnul jakousi klapkou u výtahu. Posunul ji doprava a výtah začal sjíždět. Rychle ji vrátil na původní místo.

Výtah se vrátil. „Krucinál! Už jsem na to přišel! Primitivnější to už být nemůže!“

„Že bychom se přece jen podívali na nějakou palubu?“ navrhoval Janos Szardak.

„Jak myslíš,“ řekl neochotně Ren Dhark. „Ale jen na pár minut!“ Dan se se smíšenými pocity díval, jak oba mizí v šachtě. Najednou si připadal strašlivě opuštěný a měl chuť opustit loď a vznášet se ve volném prostoru. „Panebože!“ vykřikl Janos Szardak do vysílačky. Výtah se zastavil na první palubě. Spatřili asi metrový ledový pokryv! Mezi ledem a stropem nebylo ani půl metru. „Panebože,“ řekl znovu Janos. „Koho by to napadlo?“ Strop byl hnědý a prázdný. Byly na něm jakési stopy. Jako by se ho někdo snažil opracovávat „To je příšerné...“

Vylezli z výtahu. Leželi na břiše a už věděli, proč ten strop tak vypadá. Pod sebou měli průzračný led. A v ledu jedno zvíře vedle druhého. Připomínala nestvůry podsvětí. Zvířata se na ně dívala otevřenýma očima. Rozevřené tlamy jako by je chtěly polknout.

Dívali se na to a nedokázali si představit, že něco takového někdy někde žilo. Šestinohé, třicetinohé příšery s křídly a dvěma hlavami a třema očima, s pancíři plnými ostnů tenkých jako jehly.

Ren Dhark a Janos Szardak lezli dál a dál. Viděli jako přes nejprůhlednější sklo. Příšery jim už nenaháněly strach. Zvířata tam ležela ve skupinách po deseti, dvanácti a v každé skupině byly jiné druhy.

„Mraznice s mrtvými živočichy,“ zašeptal Janos. „Proč s takovým nesmyslem putují kosmem?“

Najednou Ren Dhark cítil, že přichází poznání. Ještě před chvílí měl stejný názor jako Janos Szardak. Teď už ne!

„A co když ta zvířata vůbec nejsou mrtvá? Co když jsou jenom hibernizovaná? Třeba je chtějí vysadit na nějaké jiné planetě! Vzpomeňte si, jak ty druhé lodi chtěly tyhle plechovky bránit!“

Szardak se na něj zděšeně podíval

„Že by tyhle nestvůry mohly jednoho dne obživnout? Rene, to se nesmí stát! Jsou to přímo pekelní démoni, i když nejsou o moc větší než pes.“

„Musíme se vrátit, Szardaku. Jdete, nebo vám to ještě nestačilo?“

Szardak řekl: „Váš přítel Dan měl štěstí. Ušetřil si tenhle pohled. Nešťastný svět, kde měly být tyhle stvůry vysazeny...“

„A nenapadlo vás, že by to mohla být Země?“

Trvalo to několik vteřin, než byl Szardak opět schopen pohybu. Pak špitl: „Nemalujte čerta na zeď, Rene!“

Obrátil se a chtěl se zrovna plazit zpátky k výtahu, když došlo ke katastrofě.

„Tady jednička!“ hlásil se Doraner. „Otřes ve vzdálenosti sedmdesáti čtyř tisíc kilometrů. Devatenáct lodí míří k plechovkám...“

Ren Dhark bleskové rozhodl: „Neútočit! Vyčkat a sledovat. Pokusíme se opustit loď a pak se znovu ohlásíme!“

K výtahu měli třicet metrů.

Dva muži se plazili o závod s devatenácti kosmickými loďmi.

„Dane,“ křikl Ren, „okamžitě opusť loď! Slyšíš? Okamžitě ven! Proč neodpovídáš?“

„Šetři si dech, Rene. Pojd' sem dolů. Čekám na vás,“ odpověděl konečně Dan Riker.

A Ren Dhark věděl, že tam na něj bude čekat, i kdyby měl být za chvíli konec světa.

„Jen se na ty blázny podívejte!“ vykřikl Vandekamp. Ukazoval na Congollona a Čobeho, kteří se pokoušeli vniknout třetím vchodem do POINT OF.

O dalším prostorovém otřesu tisíc světelných let od Hope neměli ani zdání.

Congollon se protáhl mezi dvěma agregáty a najednou spatřil, jak se Čobe zhroutil k zemi.

Cosi zablesklo, zavřel oči. Rachot a dunění v jeskyni byly teď nesnesitelné. Oba agregáty, mezi nimiž stál, teď jako by obživly. Ke stropu vystřelovaly kaskády výbojů.

Čobe stále ještě ležel na zemi a nehýbal se. Congollon nechápal, co lékaře srazilo k zemi. Ohlédl se a jen stěží potlačil výkřik hrůzy.

Prstencová jeskyně pomalu, ale jistě špěla ke své zkáze.

Před několika vteřinami se rozběhlo dalších dvacet strojů!

Samy od sebe!

Jako ty před nimi!

Techničtí netvoři, nemilosrdní molochové se rozběsnili.

POINT OF žhnula!

Nebo je snad šálil zrak?

Že by to byl jen odraz energetických výbojů, jež se jako proudy vody rozstříkávaly o strop a stěny jeskyně, o trup lodi. Rachotilo to a dunělo, blýskalo a šlehalo a Miles Congollon poděšeně uskočil, když se dotkl levého agregátu a pocítil, jak mu pod rukou vibruje.

Panebože, pomyslel si, úplně jsem zapomněl na Čobeho.

Udalo se toho kolem něj za tu chvíli až příliš. Jeskyně byla horší, strašlivější, než by si byl ve fantazii představil.

„Čobe!“ vykřikl a neuvědomil si, že ho v tom rámusu těžko může slyšet.

Po čtyřech se plížil vpřed.

Spatřil Čobeho jak leží v cestě jednomu paprsku a jako inženýr nedokázal pochopit, že se Čobe stále ještě neproměnil v hromádku popela.

Čobe žil, ale byl paralyzován!

Čobe dýchal, ale nemohl hnout ani prstem!

Manu Čobe se díval, jak k němu leze! Očima chtěl Congollonovi něco říct.

Miles Congollon ještě v životě neviděl tak veliké, tak černé a tak výmluvné oči – a přesto Čobemu nerozuměl.

Všechno se to tady zbláznilo!

Lidé si zahrávali se životem.

Tajemní, kteří před tisíci lety opustili Deluge, teď dávali lidem zabrat!

„Vy proklatci!“ běsnil Congollon. Věděl, proč řve. Věděl, proč proklíná Tajemné.

Věděl, že za chvíli bude ležet stejně jako Čobe a čekat na svůj konec.

Nemůže však Čobeho nechat jen tak.

Popadl ho a stále ještě žil. A pak vytáhl Čobeho z nebezpečné zóny a paprsek měl volnou dráhu.

Manu Čobe se zašklebil a zaševelil rty. Opět mohl hýbat levou rukou. Otřel si rty. Podíval se na Congollona a nešťastně se pousmál.

Congollon mu úsměv oplatil. A najednou popadl Čobeho za ramena, třásl s ním a křičel: „Čobe, vy žijete! Žijete! To je fajn!“

Pak si uvědomil, že se nechal unést city. Svůj čin považoval za nicotný. Hlavní bylo, že je Čobe naživu.

Sklonil se k Čobemu a prohlédl ho. A znovu. Nenašel ani stopu po spálenině.

Čobe se najednou začal bránit, s ústy těsně u Congollonova ucha vykřikl: „Bud' prachový paprsek, nebo něco podobného...“

S tím mohl Congollon souhlasit. Prachový paprsek měnil veškerou anorganickou hmotu v prach, organické hmotě však neškodil

Afričan se rychle zotavoval. Ukázal si na hlavu a popadl se za ni oběma rukama. Congollon ale už myslel na něco jiného.

Proč není Čobe nahý?

Prachový paprsek by přece měl jeho kombinézu úplně zlikvidovat. Ale Afričan byl stále ještě oblečen!

Congollon prudce odskočil, znovu poklekl a sledoval dráhu paprsku.

Paprsek narazil do stěny těsně nad vchodem do antigravu a rozstříkl se.

Stěně se však nestalo vůbec nic. Ani nezářila.

Čobe si klekl vedle něj a vykřikl mu do ucha: „Kdy se to stalo?“

„Najednou! Najednou se to všechno rozběhlo! Jako by...“ A teprve teď si vzpomněl na Doornovu potrhlou teorii.

Že by další prostorový ořes? To se dá ověřit později.

Agregát po jejich pravici měl na fialovém plášti dva stupně vzdálené od sebe půl metru. Congollon dal Čobemu znamení, že pouze přes tento stroj se mohou přiblížit k POINT OF.

Afričan byl opět fit. Odhadoval, jak vysoko nad nimi je silný zelený paprsek.

Mezi ním a strojem nebylo víc než metr místa. To však stačilo, aby mohli prolézt.

Čobe vylezl na agregát a vytáhl za sebou Congollona.

„Congollone, teď vlevo, tam projdeme!“

Congollon přikývl na souhlas. Přehoupl se přes okraj a pomalu se spustil.

Za chvíli stál vedle něj i Manu Čobe. Beze slova hleděli na potrubí o průměru třiceti pěti metrů. Povrch se na některých místech leskl. Tam dopadaly energetické výboje.

Po pár vteřinách dal Congollon znamení k dalšímu postupu. Prokličkovali mezi desítkou menších agregátů, jež naštěstí nechrlily žádnou energii, a dostali se k levé straně vchodu.

Tady museli k zemi, jinak by byli zasaženi paprsky. Plazili se, plazili, až se dostali na první palubu a mohli se schovat za ostěním POINT OF.

Volal je Cattan. Congollon přitiskl vifon k uchu a najednou zbledl jako stěna. Ruka se mu roztřásla a oči se mu nepřírozeně rozšířily. Pak zavrtěl hlavou jako člověk, který nechce nějaké zprávě prostě uvěřit.

Manu Čobe tušil, že se stalo nějaké neštěstí. „Co se děje?“

Congollon mu beze slova podal vifon. Čobe si ho přiložil k uchu a tázavě se na Congollona podíval. Neslyšel nic, jen praskot. Odložil vifon a znovu se Congollona zeptal, co se děje.

Jenže Congollon jako by ho neslyšel. Opíral se o stenu POINT OF a vypadal jako pomatený. Rty se mu chvěly. Potřásl hlavou. Bloudil očima sem a tam.

Zpráva z Cattanu ho šokovala.

* * *

Velení nad šesti čluny převzal Mike Doraner.

„Všechno vypnout kromě intervalu a příjmu! Konec!“

A začalo dlouhé čekání.

Zvrátil hlavu dozadu a sledoval na obrazovce, jak se devatenáct gigantických lodí blíží k těm dvěma konzervám. Vzdálenost se prudce zkracovala. Formace se teď rozpadla a obchvátla obě lodi.

A od Dharka stále žádná zpráva!

Na opuštění lodi jim zbývaly už jen vteřiny.

Na příjmu praskala statika.

Mike pohlédl na řídicí panel. Litoval, že jeho člun nezměřila ani jedna nepřátelská loď. Kdyby byl zaměřen, znamenalo by to, že nemá smysl nadále plnit Dharkův rozkaz.

Sakra, proč se nehlásí, pomyslel si Doraner.

Cizí lodi svíraly konzervy stále těsněji.

Mike Doraner cítil, jak se mu potí ruce. Něco musí dělat. Něco. Cokoli. I kdyby to bylo sebenesmyslnější!

Přepnul na ruční řízení. Doufal, že tak učinili i ostatní. Nikdo nemohl vědět, jak se zachová telepatické řízení v situaci, když si pilot pohrává s myšlenkou zahájit palbu.

Co by se stalo, kdyby...?

Mike Doraner nedomýšlel.

Zaklel a pak zamručel: „Přece je v tom nemůžeme nechat! Kdyby se jim aspoň podařilo z té lodi vylézt. Kdyby...“

Ale nic nedělal. Na Deluge, v jeskyních, na zoufalém útěku před Roccovým komandem je Ren Dhark vždycky dostal do bezpečí. A on to nedokáže?

Třeba mají ty lodi tak špatné přístroje, že nedokáží tři muže v plechovce zaměřit?!

Mike věděl, že si něco jenom nalhává, ale i tak ho ta lež trochu uklidnila.

Uplynulo dalších deset vteřin!

Co ukazuje dálkoměr?

Vzdálenost mezi konzervou a nejbližší lodí ještě sedm kilometrů.

Takže mají ještě deset vteřin!

„Jednadvacet, dvaadvacet, třiadvacet, čtyřadvacet, já idiot!“ Znělo to jako nadávka. Mike ani necítil, že mu z té nepřírozené polohy trne šíje.

Proč je na příjmu takové ticho? Proč nepřichází zpráva: Jsme ztraceni! Pomozte nám!

Na příjmu praskala statika.

* * *

Výtah pomalu klesal.

Janos Szardak vytáhl paralyzátor a zamyšleně se na něj díval.

Ren Dhark do něj strčil. Domlouvali se jen rukama. Jejich vysílačky umlkly. I Rikerova. Bylo jasné proč. Nechtěli, aby je nepřítel zaměřil.

Připravili se k opuštění výtahu.

Současně se odrazili.

Dan Riker jim dal světlem znamení.

Ren se podíval na hodinky. Stopl si přesný čas prostorového otřesu, odchylka mohla být jen pár sekund.

Od té chvíle mohlo uplynout osmadvacet až jednatřicet sekund. Deset až patnáct sekund ještě potřebují, aby se dostali z téhle hibernizační lodi.

Zbývá jim vůbec ještě tolik času?

Pomalou klesali k Rikerovi. Dával jim znamení, aby si zapnuli trysky na skafandrech.

Ren zavrtěl rukou. Ne! Pokud ještě mají šanci uniknout, nesmí si ji zmařit tím, že by je nepřítel mohl energeticky zaměřit.

Dopadli par metrů od něho.

Dhark se dotkl Rikerova a Szardakova reflektoru. Zhasnout!

Svůj ztlumil tak, aby jim svítil jen na tři metry.

Spěchali k východu.

Částečná gravitace je zdržovala, protože každý náhlý pohyb znamenal skok. Ale pak už spatřili hvězdy. Východ nemohl být daleko.

Za pět vteřin budou venku.

Najednou se jim pod nohama rozskákala podlaha. Jinak se to ani nazvat nedalo. Praštila s nimi o strop.

Dhark chtěl dát znamení, aby přece jen spustili trysky, když si všiml, že se hvězdy kamsi ztratily. Dotýkal se zrovna stěny, když pocítil prudký náraz.

Na chvíli strnul pak se opět vzpamatoval. Vůle přežít byla silnější.

Proč by teď mělo být všechno ztraceno? Jen ten, kdo se vzdává, je ztracen.

Ren přepnul reflektor na maximální výkon.

Stalo se, co očekával.

Hibernizační loď se ocitla v hangáru jakési mnohem větší lodi!

Jsou na palubě jedné z těch lodí, co připomínají nádrže! Čeká je kontakt s cizí inteligencí!

Doraner se díval na hmotový zaměřovač. Skřípal zuby v bezmocném vzteku. Zaměřovač mu právě sdělil, co se stalo s konzervou.

Ve vysílačce praskala jen statika. Jinak nic!

Mike Doraner se naklonil. Chvilí ještě váhal, pak rázně zapnul vysílačku a řekl: „Doraner Cattanu! Dhark, Riker a Szardak jsou v cizí lodi! Konec!“

A znovu vysílačku vypnul. Musel dát Cattanu zprávu. Možná jim pošlou na pomoc zbývajících dvaadvacet člunů. Musely by však okamžitě odstartovat, jinak bude pozdě.

Ozval se i Pjotr Voncev.

„Miku, nemůžeme se na to jenom dívat...“

„Ale můžeme!“ přerušil ho Doraner. „Ještě musíme počkat. Ale jestli těch devatenáct lodí se dá pohybu a Dhark a Szardak a Riker nebudou stále ještě na svobodě, pak přejdeme do útoku.“

„Ale jak? Neumím si představit...“

„Já taky ne. Lámu si hlavu, ale nic mě nenapadá. S laserovými děly na to jít nemůžeme. To je k uzoufání. Konec!“

Rul Warren ani ostatní piloti se neozývali, i když museli jejich hovor slyšet.

Dhark, Riker a Szardak byli v bezvýchodné situaci!

Manu Čobe zatáhl Congollona do nejbližší kabiny a oddechl si, když zjistil, že se v ní mohou domluvit bez křiku.

„Co hlásil Cattan?“

Miles Congollon se už vzpamatoval.

„Čobe, určitě víte, že Ren Dhark odletěl se čtyřmi dalšími čluny tisíc světelných let do kosmu. A teď je on a Szardak a Riker v pasti. V cizí kosmické lodi!“

„To ne! To nemůže být pravda!“

„Hlásil to Mike Doraner. Dělal Dharkovi kopilota.“

„A to je všechno, Congollone? To Cattan nepošle posily?“

„A jak?“ namítl unaveně Congollon. „K dispozici je pouze jeden člun. Ten, co s ním přiletěl Arc Doorn. Ostatní jsou přece v lodi. Snad si nemyslíte, že někoho pohnete k tomu, aby tímhle peklem pronikl do POINT OF?“

„Ale jde přece o Rena Dharka! O Rikera! O Szardaka! Ti tři jsou mnohem důležitější než kdokoli jiný na Hope...“

„Komu to vykládáte? A teď se vám chci k něčemu přiznat, Čobe. Když jste tam prve tak ležel, tak jsem pár vteřin neměl odvahu jít vás zachránit. Byl jsem zbabělec. Nechtělo se mi zemřít. Měl jsem strach ze smrti. A ti všichni, co zůstali venku – Vandekamp, Dongen, Ismaran – chtějí zůstat naživu. A proto nikdo, kdo to umí s čluny, nevnikne do POINT OF!“

Manu Čobe se na bývalého hlavního inženýra GALAXY zkoumavě podíval. „Congollone, od kdy jste takový kecka? Ani dneska jste nebyl zbabělec. Ani ve chvíli, kdy jste se bál. Rád bych viděl člověka, který by se v takové situaci nebál. Ale pokud jde o ty ostatní, bojím se, že máte pravdu. Půjdeme dál hledat Doorna. Už tak jsme ztratili dost času...“

Když se vrátili na první palubu, trochu se zarazili, protože si už odvykli tomu pekelnému hluku. Po nouzovém schodišti se rozběhli ke čtvrté palubě. Jestli je Doorn ještě naživu, pak může být jedině u pohonu nebo v centrále.

Zrovna přeběhli kolem východní palebné centrály. Congollon Čobeho zastavil a ukázal na pootevřené dveře.

„Rozumím, Congollone!“

Congollon se vrátil, vběhl do palebné centrály a za chvíli se zase vrátil. Ukazoval, že tam nikdo není.

Spěchali dál. Čtvrtá paluba klesala a jako druhá a třetí ústila na první palubu.

Dostali se k pohonu POINT OF.

Zde spal kolos, který jednoho dne požene loď daleko ke hvězdám.

Congollon se vydal doprava a Čobe doleva. Oběhli agregát a setkali se. Doorn nikde.

Čobe chtěl zrovna vylézt na ochoz, ale Congollon ho zastavil. Zařval mu do ucha: „Zapomněli jsme, že Doorn má vifon!“

Čobe se zatvářil, jako by někdo řekl, že na Hope přistála kosmická loď ze Země.

Congollon si přiložil vifon k ústům a volal Doorna.

Z příjmu se ozýval jen praskot. Malá obrazovka se nerozsvěcovala. Arc Doorn se nehlásil.

„Budeme hledat dál, Congollone! Možná vifon odložil.“

Sám tomu nevěřil.

Pak už bezpečně věděli, že Doorn u pohonu není. Znovu vyběhli na čtvrtou palubu a hledali ho v západní palebné centrále. Nic.

Otřeli si pot z čela.

„Jestli nebude ani v centrále...“ Manu Čobe nedořekl.

Když za ohybem spatřili vchod do centrály, vyrazili jako zběsilí.

Ale ani tam Doorn nebyl.

„Panebože, kde ho máme ještě hledat? Na to bychom potřebovali hodiny a hodiny. Proč ho znovu nezavoláte vifonem?“

Congollon to zkusil, ale bezvýsledně.

„Zatraceny život,“ nadával Čobe. „Ten chlap by měl dostat už jednou za vyučenou!“

„Pokud ještě žije...“

Miles Congollon vyšel z centrály. Nahlédl do radiové místnosti. Ale co by tam Doorn dělal...

K čemu by měla sloužit další místnost, nikdo nevěděl. Někteří tvrdili, že se tam budou provádět komplikovanější letové manévry, jiní ji považovali za budoucí náhradní centrálu.

Miles Congollon tam vstoupil a ztuhl. Spatřil rudé pačesy, široká ramena a na jednom přístroji hned vedle vchodu vifon!

„Doorne!“ zařval, div mu neodešly hlasivky.

Sibiřan ho musel určitě slyšet, ale neotočil se. Seděl před stěnou, na níž bylo přes padesát přístrojů. Seděl, nehýbal se a díval se do jednoho místa. „Doorne!“ zařval Congollon podruhé a rozběhl se k němu. Ale nedoběhl.

Hrůza a děs ho zastavily.

Ten šílený Sibiřan si začal pohrávat s neznámým přístrojem!

„Doorne!“ Teď ho slyšet nemohl. Congollon to zašeptal, jako by škemral.

Doorn pootočil hlavu. Zaujal ho jiný přístroj. Tři barevné výseče. Zelená, safírová a bílá. Neotáčely se, dotýkaly se jedna druhé a vytvářely tak kotouč.

Miles Congollon se vzpamatoval. Skokem byl u Doorna, popadl ho za ramena a chtěl ho odtrhnout.

„Pracky pryč!“ zařval Sibiřan, trhl rameny a stáhl jednu páku.

Najednou bylo po kraválu!

„Já to věděl!“ řekl Arc Doorn, jako by se nic nestalo, vstal a chtěl projít kolem Congollona.

„Arcu...“ řekl Congollon a výhružně se na něj podíval. „Chci vysvětlení.“

„Je to tak,“ řekl Doorn a myslel si, že je to tím vyřízeno.

Z paluby vykřikl Manu Čobe: „Congollone, už je klid! Kde jste?“

„Tady, u Doorna! U toho našeho“zázračného chlapce!“ Ale neznělo to nijak radostně, spíš vztekale.

Čobe vpadl dovnitř, zarazil se. Když se na něj Doorn podíval, uhnul očima.

„Vy jste to dokázal, Doorne? Jak? Povídejte!“ vyzval ho Čobe.

Jenže Sibiřan nebyl na žádné dlouhé řeči.

„Tak bude to?“ nutil ho Congollon a měl chuť ho popadnout za pačesy a všechno z něj vytřískat.

„Nikdo mi mou teorii sice nechtěl upírat, ale přesto jsem Vandekampovi a Dongenovi dokázal, že mám pravdu. A hlavně Ismaranovi.“

Ty agregáty venku jsou napojeny na POINT OF. To je už jasné. Tahle páka to dokázala. Vyjasnily se tím ale i jiné otázky.

Za prvé – samostatný energetický zdroj mají i agregáty v POINT OF.

Za druhé – venkovní agregáty neudělaly při prostorových otřesech nic jiného než to, co měly udělat. Impuls dostaly z POINT OF. Jinak bych je nemohl odtud zastavit.

Za třetí – rozpoutaly vyslovený rej čarodějnic a přešly na maximum, protože ještě nejsou napojeny na jemný řídicí systém POINT OF. K jejich zastavení bylo zapotřebí radikálního povelu, což jsem učinil.

Za čtvrté – a to je jenom domněnka – kdyby byly agregáty už nainstalovány, tak by k tomu peklu nebylo došlo. Automat POINT OF by je spustil na minimální výkon a reguloval by je podle intenzity prostorového otřesu.

No, ještě to chvíli potrvá, než na všechno přijdeme...”

Congollona Doornův výklad nijak zvlášť nenadchl. „A jak vám do toho zapadá zničení onoho vysílače?“

„Skvěle,“ odpověděl Doorn. „Pojďte se mnou, něco vám ukážu!“

Zavedl je do radiové místnosti. Zamířil do levého rohu a ukázal na sedmiúhelníkový otvor.

„Copak tam asi chybí?“

„Panebože...“ vydechl Čobe.

„Určitě to nebyla jen nesmírně výkonná vysílačka. Reagovalo to určitě i na prostorové otřesy. A jako na potvoru, když poprvé po tisíci letech k takovému otřesu došlo, tak jsem krátce před tím z toho vytáhl část, již jsem považoval za urychlovač luxů. Tím došlo k chybné funkci a ...“

„Takže POINT OF už nikdy nebude stoprocentně spolehlivý, co se týče příjmu a vysílání,“ konstatoval s politováním Manu Čobe.

„Možná. Jenže já si spíš lámu hlavu nad tím, kdo ten vysílač před tisíci lety z POINT OF odnesl a ztratil mezi horami a mrtvým městem. Skoro bych řekl...”

Nedopověděl. Na čtvrté palubě se ozvaly hlasy. Volaly Čobeho, Congollona a Doorna. Zaduněly kroky a pak do místnosti vpadl Vandekamp s Dongenem a Ismaranem.

Doorn Congollonovi pošeptal: „Znovu to vykládat ale nebudu. Ted' jste na řadě vy. Já se ztrácím. Dejte pozor, ať si nikdo nehraje s těmi pákami. To by si to s ním Ren Dhark vyřídil...“

„Pokud ho ještě kdy spatříme...“

„Cože?“

Arc Doorn najednou splaskl jako protržený balón. Seděl tu jako hromádka neštěstí. „Jestli je to pravda, pak POINT OF už nikdy neodstartuje! Nikdy...! Krucinál, to by člověk řval!“

* * *

Stáli proti sobě. Ren Dhark, Dan Riker, Janos Szardak a – mimozemšťané.

Mimozemšťané nebyli vysocí ani metr, a přesto neměli před obry ani trochu strach. Dívali se na ně dvěma ze čtyř očí v hlavě, připomínající klobouček houby. Hlava a krk připomínaly čerstvý žampion. Ten útvar spočíval na kuželovitém teličku s krátkýma kachníma nožkama.

„Kačeři!“ konstatoval Szardak a tím je pojmenoval.

„Jenže kačeři se čtyřma rukama a čtyřma očima. Mohou se dívat kolem dokola...“ doplnil ho Ren Dhark.

Kačeři měli hladkou šedozelenou kůži. V kloboučku byly dva otvory, jež zřejmě musely sloužit i jako nos, protože ten chyběl. Oba páry rukou byly tak chlupaté, až připomínaly opičí. Ruce měly tři dlouhé prsty a jeden silně vyvinutý palec. V porovnání s velikostí těla byly ruce předimenzované.

Na sobě měli jednotné šedé přiléhavé kombinézy.

Kolem Rena Dharka, Szardaka a Rikera stálo dobrých padesát kačerů. Za nimi byla hibernizační loď se zmrazeným nákladem. Na něj nesměl Dhark zapomenout. Pokud se nemýlil a kačeři byli schopni cizí faunu převážet k jiným planetám a tam ji znovu oživit, pak převyšovali lidi.

Muži se dorozumívali přes mikrofony ve skafandru. Stále ještě měli paprskomety. Jenže i kačeři byli ozbrojeni. Drželi krátké šedé válečky a mířili na pozemšťany.

Najednou dva kačeři mezi sebou cosi prohodili. Pak jeden z nich oběma ústy současně začal promlouvat s dalšíma dvěma. Ruce, v nichž nebyla zbraň, jim visely podél těla.

Szardak je pojmenoval kačery kvůli nohám. Při chůzi se kolébali.

Najednou utvořili uličku. S gestem kaprála na pozemském kasárenském dvoře jim dali najevo, aby je následovali.

Poprvé měli příležitost se trochu rozhlédnout.

Hibernizační loď spočívala v mohutném hangáru. Na stropě byly tisíce světelných bodů a neuvěřitelně dobře hangár ozařovaly.

Podlaha byla černá, nevypadala však na kovovou.

Prošli uličkou k jakési stěně.

„No, žádné přátelské přijetí nás určité nečeká!“ konstatoval Dan a držel ruku na pažbě paralyzátoru. „Rene, stále tě ještě nenapadlo, jak se tady z toho dostaneme?“

„To bys chtěl příliš! Klobouk dolů! Mají tady energetickou bariéru!“

V černé stěně před nimi se najednou udělal otvor. Byl však příliš nízký a muži museli sklonit hlavu.

„Všude jen černá!“ řekl Szardak. „Nemůžu říct, že by to byla moje nejoblíbenější barva.“

Chodba byla široká necelých pět metrů a vysoká nanejvýš tak sto šedesát centimetrů. Janos Szardak se musel sklonit jen o pár centimetrů, zatímco u Dharka a Rikera to dělalo dobrých pětadvacet.

V lodi byla normální gravitace. A jestliže kačeři navíc ještě dýchají kyslík a na své pouti Mléčnou drahou hledají nějakou vhodnou planetu, pak by to mohla být docela klidně Země. Dharkovi přeběhl mráz po zádech.

Přizpůsobili se kolébavému kroku kačerů. Chůze v předklonu nebyla žádnou lahůdkou. Chodba se jim zdála už nekonečná. Pak došli k místu, kde se chodba větvila, a kačeři je donutili jít doleva.

Znovu se před nimi otevřela stěna a jeden kačer jim pánovitě ukázal, aby vešil.

„Pozor!“ vykřikl Ren Dhark, protože viděl dobře do osvětlené v místnosti, v níž bylo cosi, co by docela klidně mohly být operační stoly. „Nemají s námi v úmyslu nic dobrého!“

Do místnosti s nimi vešli jen tři kačeři. Ostatní zůstali na chodbě. Otvor se za nimi opět uzavřel. Před nimi se mezi neznámými přístroji ukázali další kačeři, rovněž v přiléhavých kombinézách, tentokrát však rudých. Přicházeli ze všech stran, obstoupili je a pozorně si je prohlíželi.

Tato místnost měla už vyšší strop, takže mohli stát vzpřímeně. Sál byl dlouhý třicet metrů a přístroje stály ve třech řadách. Mezi nimi byly pravidelné rozmístěny ony stoly, které Ren považoval za operační.

Dharkovi se hlavou honily myšlenky. Přinutil se odvrátit pohled od kačerů a věnoval se spíš přístrojům. Vpravo stálo cosi jako almara s kloubovitými rukama, na jejichž zakončení byla poseta kovovými zrcátky.

O tři kroky dál objevil zase válcovitý přístroj, na němž byl umístěn kuličkový kloub. Zneklidňovaly ho desítky kontaktních destiček, některé byly kruhové, jiné zas konkávní nebo konvexní, dlouhé nebo tenké a pár jich mělo hadičku.

„Pozor! Nepřekvapilo by mě, kdyby nás ti kačeři chtěli rozebrat. Nelíbí se mi to.“

Přikolébal se k nim jeden červený kačer. Ukázal na Dana Rikera a pak na levou řadu přístrojů.

„Jdeme s tebou!“ řekl Ren a vyrazili společně s Rikerem. Szardak šel o krok před Renem. Najednou vykřikl, málem se zhroutil a ještě včas se stačil chytit jednoho přístroje.

„Co to se mnou udělali...? Co...“ A s neartikulovaným výkřikem padl k zemi.

Ren Dhark se vši silou ovládal, aby nevytáhl paprskomet, který našel tenkrát v jeskyni. Jeden červený kačer stále ještě mířil na Szardaka krátkou holí.

Ren vyrazil kačerovi hůl z ruky. Vložil do úderu takovou sílu, že zbraň vyletěla až ke stropu a odrazila se od něj.

Pak nevěděl, co si o těch bytostech má vlastně myslet

Očekával zápas, jenže kačery něco takového ani nenapadlo. Všichni na něj zírali, o překot drmolili a většina z nich oběma ústy najednou.

Pomalu ho obstoupili. O Dana se teď nikdo nezajímal. Janos Szardak ležel na zemi a nehýbal se.

Co to s ním jenom provedli? divil se Ren Dhark. Nechápal to. Stále ještě měli na sobě skafandry Tajemných, které odolávaly všem paprskům.

Kačer, kterému vyrazil hůl, se držel za ruku, jako by ho bolela. Vzrušeně cosi povídal.

Najednou se před Dharkovým očima odkryla jakási opona. Aspoň to tak vnímal. V té vteřině pochopil, že přece jen existuje možnost útěku.

Vysílačku měl na frekvenci Blesků. Zavolal Doranera. „Miku, vy, Voncev a Warren...“

Tři kačeři na něj zamířili holemi.

Nestačil Doranerovi vysvětlit plán útěku. V hlavě se mu najednou rozzářilo slunce a chtělo každou chvíli vybuchnout.

Pak už nevnímal vůbec nic.

* * *

V Prstencové jeskyni se všichni opět dali do práce. Až na Dongena a Vandekampa, kteří živě diskutovali o Doornových teoriích a nechtěli jim stále uvěřit.

Vedle nich seděl Miles Congollon a poslouchal. Měl strach být sám, potřeboval nějaké rozptýlení, aby ustavičně nemyslel na Dharka, Rikera a Szardaka.

Za nějakou chvíli ho debata obou vědců začala přece jen otravovat. Skočil jim do řeči. „Můžete si argumentovat, jak chcete, ale nemůžete popřít, že Doorn to peklo zastavil! Tady tou pákou! To vám jako důkaz nestačí?“

„Ale to by znamenalo, že ačkoli přístroje POINT OF stále ještě nejsou instalovány, tak přece jen pracují. A to už tisíc tet! To je přece nesmysl, Congollone!“ tvrdil přesvědčené Dongen.

Inženýr se na něj zadíval a pak potřásl hlavou. „Vy ty Tajemné snad považujete za blby, Dongene! To víte, že ty přístroje neběží celých tisíc let. Ale už tisíc let jsou schopny pracovat. Důkaz jsme přece viděli!“

Dál už neměl chuť se s nimi vybavovat. Šel se podívat po Doornovi

Cestou zachytil zprávu z Cattanu: „Zpráva z jedničky, Mike Doraner. Spojení s Dharkem přerušeno uprostřed relace. Počkáme půl hodiny, pak něco podnikneme. Nevolejte nás prosím!“

Že jsem to radši neslyšel, pomyslel si Congollon, zastavil se u východu z lodi a díval se do jeskyně, jako by ji viděl poprvé.

Čtyřmi jeskyněmi je Ren Dhark provedl až k POINT OF. První dvě už neexistovaly, protože je Roccovo komando odpálilo náložemi. Mrtvé město v podhůří už taky nebylo. Horské úbočí po explozi sjelo a město pohřbilo pod tunami horniny.

Ale technické poklady Tajemných zůstaly i tak uchovány. To, co objevil Ren Dhark, tu stále ještě je.

A oni by to měli prozkoumat bez něj?

„Svinstvo...!“ zanádal. Ale ani to slovo mu nepřineslo úlevu.

Congollon se všem vyhýbal. Hledal jenom Doorna, ale nikde ho nemohl najít. Prohledával sklady, nakoukl do kantýny, šel dál. Ale v myšlenkách byl stále u Rena Dharka.

Vešel do dalšího skladu. Vchod byl téměř zatarasen jakýmsi přístroji. Congollon se mezi nimi protáhl. Zaslechl Čobeho. Toho však neviděl, zato Doorna ano.

Hověl si na dlouhém úzkém přístroji a díval se do pravého rohu, kde byly o zeď opřeny podobné přístroje.

„Vás to, Arcu, nezajímá?“ říkal Čobe.

„Momentálně mě zajímá jenom to, za jak dlouho se Ren Dhark vrátí na Hope.“
„To neznamena, že bychom měli sedět s rukama v klíně, Doorne. Pojdte se podívat, co je tady schované...“

„Nemám chuť!“

„Tak se půjdu podívat já,“ řekl Congollon.

Ale Doorn seděl dál a civěl do kouta.

Mezi agregáty a stěnou byla asi metrová mezera.

„Nevypadá to na koš?“ řekl Čobe.

Ta věc vypadala, jako by byla se stěnou propojena.

„Docela ano.“

„Hm...“, zabručel Čobe. Stále mu vrtalo hlavou, proč je na stěně koš. Pak najednou vytřeštil oči.

Nad košem se stěna pootevřela, vznikla jakási mezera, a než se stačili vzpamatovat zase zmizela.

A v koši ležel šedý kovový kotouček!

„Co to bylo?“ žasl Congollon a podíval se na Afričana.

Čobe sáhl, po kotoučku, převracel ho v ruku, třásl s ním a pak ho podal Congollonovi „To by mě zajímalo... Stop!“ Položil ruku na Congollonovo rameno. „Víte, co mě napadlo, než vypadl ten kotouček? Proč je tam ten koš. A vtom to vypadlo. Čímž jsem dostal odpověď na svou otázku...“

Congollon měl pocit, že Čobe chtěl říct ještě něco, ale ten si zas vzal kotouček, znovu si ho prohlížel.

„Nate. Zkuste s ním něco,“ vrátil ho zase Congollonovi. „Kdyby to neznělo příliš fantasticky, pak bych si troufal tvrdit že jsme u archívu Tajemných!“

Něco takového vyrazilo Congollonovi dech.

„Ano!“ byl si Čobe stále jistější. „V duchu jsem se ptal, k čemu ten koš je. Odpověď máme v ruku. Teď musíme položit další klíčovou otázku a uvidíme...“

Nevšimli si, že za nimi už delší dobu stojí Arc Doorn. „Mohu se podívat?“ zeptal se. „Možná není třeba žádné druhé otázky. Možná musíme nejdřív přijít na to, co se dá s touhle věcí dělat...“

„Takže i vy si myslíte, že je tady archív, Doorne?“

„Vyloučit se to nedá. Jen tak že srandy ta věc nevypadla, ne?“

Čobe se rozzářil. „Archív! Konečně budeme mít informace!“

„Ano,“ souhlasil Doorn, „ale doufám, že ten archív bude moci Ren Dhark ještě vyhodnotit...“

A všechna radost je přešla.

Tři muži mysleli na Rena Dharka.

Ren Dhark se opět vzpamatoval. S údivem konstatoval, že je stále ještě ve skafandru. Kačeři nezjistili, jak se skafandr otevírá.

Chtěl se ohlédnout, ale nemohl hnout hlavou.

Vysílačka stále ještě fungovala.

„Dane!“ zašeptal.

„Haló, Dharku!“ Byl to Doraner. „Co je?“

„Poslouchajte, Doranere. Vy, Voncev a Warren...“ Několika větami jim vyložil svůj plán. „Doufám, že Riker a Szardak jsou ve stejné místnosti jako já. Poslední část letu se zaměřujte jen podle mé vysílačky. Jasně?“

„Panebože,“ záupěl Doraner, „to je ale plán. Jdeme na to. Hned jsme u vás!“

Pjotr Voncev. Rul Warren i ostatní piloti hovor slyšeli.

„Vonceve, Warrene, přecházíme na telepatii!“

Doranerovi bylo jasné, že za pár vteřin zažije nejnebezpečnější a zároveň nejfantastičtější akci života.

Trochu ho i štvalo, že na něco takového nepřišel sám.

Řízení druhých dvou Blesků převzato! oznámil mu hlas v hlavě.

Doraner spokojeně přikývl. Mohli to tedy spustit. Radiový zaměřovač zjistil Dharkovu přesnou polohu. Voncev byl zaměřen na Rikera a Warren zase na Szardaka.

Doraner se už nemohl dočkat okamžiku, kdy telepatie zapojí nadsvětelnou rychlost a vrhne tři čluny proti lodi kačerů.

Zadíval se na projekci.

Spatřil devatenáct lodí a na jedné z nich je Ren Dhark, Dan Riker a Szardak.

Pak to přišlo.

Tři čluny vpadly do lodi.

Meziprostor, který se utvořil kolem člunů, zrušil normální časoprostorové kontinuum. Rychlostí necelých dvaceti kilometrů za hodinu pronikali nepřátelskou lodí.

„Dharku! Už jsme tady!“ hlásil Doraner.

„Nemám spojení s Rikerem a...“

Voncev ho přerušil „Mám ho zaměřeného!“

„A já Szardaka!“ řekl Warren krátce.

Kačeři si jich už dávno všimli.

Mike Doraner se díval, jak se v hrůze dávají na útěk.

„Ti ale dovedou uhánět...!“ poznamenal Voncev.

Jednička pronikla poslední stěnou. Při brždění za sebou nechala strašlivou brázdou a vygumovala všechny přístroje v okolí.

„Dharku!“ vykřikl zděšeně Doraner, když spatřil, jak Dhark leží v jednom přístroji. Současně se vypnul interval a jednička byla opět v normálním časoprostoru.

Doraner vyskočil ven. V levé ruce držel těžký paralyzátor a v pravé ruční raketomet.

„V pořádku, Miku!“ ozval se Voncev. Znamenalo to, že našel Rikera. Už chybělo jen Warrenovo potvrzení.

Mike spatřil tři červené kačery. Vypálil po nich z raketometu. Tlaková vlna ho málem srazila k zemi, ale po kačerech už nebylo ani stopy.

„Našel jsem Szardaka, jenže...“ Warren nedomluvil a Doraner neměl čas mu zavolat, protože se na něj vrhli kačeři.

Střílel z raketometu a paralyzátoru současně. Netoužil po žádném krveprolévání, ale ty kačery, jak jim v duchu říkal, musely dostat za vyučenou.

Co nezničil člunem, zlikvidoval raketami.

Klel jako pohan, protože kačeři na zásahy z raketometu nereagovali. Vyhodil prázdný zásobník, zarazil nový a kropil všechno kolem sebe.

Bylo mu jasné, že vsadil vše na jednu kartu.

Třemi skoky se dostal k Dharkovi. Dvěma výstřely proměnil přístroj, který Dharka věznil, v trosky.

S Dharkem na ramenou se hnál k jedničce. Už mu zbývaly jenom dva náboje, ale stačily na to, aby si prostřílel cestu. Nacpal Rena do jedničky, zavřel za ním poklop a skočil na své sedadlo.

Uzavřít! Zavolat Vonceva a Warrena!

U Warrena bylo všechno v pořádku.

„Vonceve! Jak to vypadá?“

Nic.

„Vonceve!“ Doraner se začal potit. Objevili se další kačeři.

Nic.

„Warrene, zapojit interval, jinak bude malér!“

„Vonceve!“

Konečně!

„Jo...“ Znělo to, jako by se Voncev právě probudil z hlubokého spánku.

„Máš Rikera?“

„Je to v pořádku, ale bylo to o vlasek. Málem mě dostal. Takový prťavý kačer. Když jsem nastupoval...“

„Tak padáme!“ přerušil ho Doraner. „Telepatie?“

„Jo!“

Tři čluny odstartovaly a demolovaly vše kolem sebe.

Jakmile byly venku z nepřátelské lodi, zapojila se nadsvětelná rychlost a čluny zmizely z dohledu.

Mike Doraner se chtěl podívat, co dělají kačeři, ale vtom zaslechl sténání. Nevěděl, zda přichází z některého člunu nebo zda to sténá Dhark.

„Doranere?“ zeptal se Ren Dhark. „Všechno v pořádku?“

Ted' si Mike uvědomil, že Dharka nacpal do člunu hlavou dolů.

„V pořádku, ale promiňte, že jsem vás...“

„Ale prosím vás! Musím se vám omluvit, že jsem vás vystavil takovému nebezpečí. Ale už se to nikdy nestane. Tak lehkomyšlné už jednat nesmím.“

Mike nechápal, o čem to Dhark mluví. Aby ho přivedl na jiné myšlenky, zeptal se: „Jak se cítíte?“

„Docela to jde. Doranere, poznali jsme kačery. Jsou to bytosti, které si nevážjí cizího života. Kdyby se jim podařilo otevřít naše skafandry, byli bychom už dávno mrtví. Ale teď zavolejte Vonceva a Warrena. Chci vedet, jak jsou na tom Riker se Szardakem.“

Ozval se Dan Riker: „Chtěli mě pitvat zaživa. Připadalo mi legrační, že nože vypadají u všech civilizací jako nože. Rene, tihle kačeři asi nikdy nebudou našimi přáteli!“

Ren s ním nesouhlasil. „Uvědom si, že jsme jim zničili loď. Dále jsme neměli možnost se dorozumět. Takže bych se neukvapoval s nějakým úsudkem. Byl bych šťasten, kdybychom se jednoho dne mohli setkat jako přátelé.“

„Kéž by tomu tak bylo, ale moc v to nevěřím, Rene,“ řekl Riker unaveným hlasem. „Ted' si přeju jedině: nazpátek na Hope a pořádně se vyspat. Doufám, že se mi nebude zdát o tom, jak mě kačeři pitvají!“

Rul Warren se ozval, že Szardak chce mluvit s Dharkem.

„Rene, řekněte mi jen jedno. Jak nás odtamtud dostali? Jak?“

„Pomocí intervalového pole, Szardaku.“

„A koho to napadlo? Vás, že jo?“

Ren Dhark mu neodpověděl.

„Ostatně koho jiného...,“ odpověděl si Szardak sám.